XXXI. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1975. JANUÁR 2.

SZILVESZTER ÉJJELÉN

— *Négy ökörrel se lehet elhúzni a férjemet hazulról...*

KEDVES LUDAS!

VÁSÁRHELYI ANZIKSZOK

Ilyenkor, Újév táján, mindenféle jókívánságokkal teletűzdelt üdvözleteket küldenek egymásnak az emberek. Mivel a posta már alig győzi a forgalmat, szívességből mi továbbítunk néhány Hódmezővásárhelyen feladott, vagy oda címzett újévi jókívánságot.

1

Most épülnek az első házgyári lakások a városban. Az első gyári ház átadását decemberre ígérték. Az átadásból nem lett semmi, mert késett a lift beszerelése (utólag derült ki, hogy a liftajtók kisebbek, mint a keretek), nem készült el a kazán, a gázvezetékeket sem fektették le időre. (Amikor kiásták az árkot a gázvezetéknek, kiderült, hogy már ott van a villanyvezeték. Gyorsan be kellett hát temetni, s új nyomvonalat kellett keresni a gázvezetéknek.)

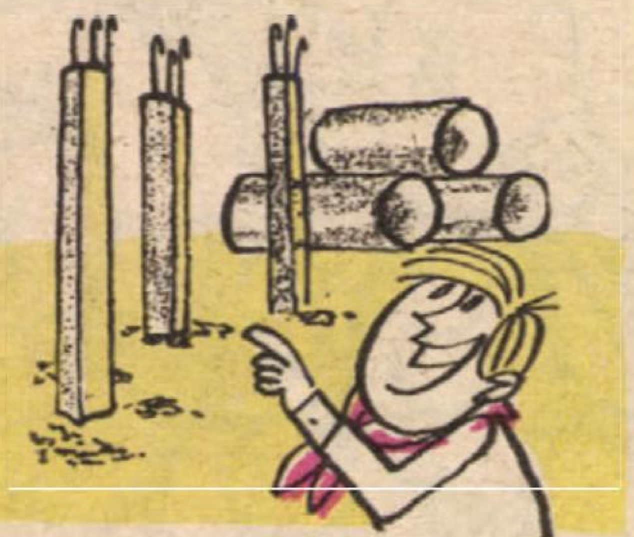
Az a hatvan család, aki azt remélte, hogy már az új lakásban ünnepelhet — sokat gondol a liftesekre, gázosokra, kazánszerelőkre. A nekik szóló jókívánságokat mindenesetre zárt borítékban lehet csak továbbítani, hogy a gyerekek kezébe ne jusson...

2

A Gyógyszertári Központ a Lenin úti patikát eladta a Könyvterjesztőnek, könyvesbolt nyílt a helyén. A többi patikában így jóval nagyobb a zsúfoltság, a hálás betegek ennek ellenére nagy szeretettel köszöntik a Gyógyszertári Központot. Orvosságaikat továbbra is a régi helyen szerzik be, s nagyon sokat javult az egészségi állapotuk, mióta az alacsony vérnyomás ellen Agatha Christie-t, álmatlanságuk leküzdésére pedig mai magyar regényeket „szednek"...

3

Állanak már a vázai az új szakközépiskolának. Az építkezést átmenetileg abba kellett hagyni, mert nincs meg rá a kellő pénzügyi fedezet.

Emlékszem, aprócska gyermekkorunkban arra biztattak bennünket, hogy kenjük be szalonnával az iskola sarkát és akkor a kutya elviszi. Azóta nagyot változott a világ: nem a kutya viszi el az iskolát, hanem a fedezethiány.

A vásárhelyi kisdiákok ez úton küldik szeretetteljes üdvözletüket a kedves Fedezethiány Bácsinak...

4

A HÓDIKÖT vezérigazgatója a Csongrád megyei Vendéglátóipari Vállalat igazgatóját üdvözli az új év alkalmából, Szolnokról.

Valahányszor külföldi kereskedelmi partnerek érkeznek, a HÓDIKÖT vezére fogja a bőröndjeit (benne a vásárhelyi kötöttáruk mintakollekciójával), s elutazik Szolnokra, vagy Szegedre. Vásárhelyt ugyanis nincs egy olyan szálloda, ahol megfelelő módon lehetne vendégeket fogadni. Az egykori Fekete Sas attól ugyanis cseppet sem lett modernebb, hogy átkeresztelték Békének. Ennél valamivel többet várna és érdemelne egy olyan város, ahol a keresők 54 százaléka ma már az iparban dolgozik.

5

Gyönyörű házasságkötő terem van a városházán, műbőrrel bevont álmenynyezettel.

Történt egyszer, egy szép szombati napon, hogy a terem fölött levő műszaki osztályon (ahová a vízügyek is tartoznak), nyitva felejtették a vízcsapot. Hétfő reggelre teljesen átázott a mennyezet, a műbőr-kockákból csöpögött a víz. Tetemes összeg és sok munka kell ahhoz, hogy a termet rendbehozzák, átmenetileg tehát a házasságkötéseket is be kellett szüntetni ott.

Hálás szívvel köszöntik az új év alkalmából a műszaki osztályt azok a boldog vőlegények, akik annak a nyitva felejtett vízcsapnak a jóvoltából egy kicsivel meghosszabbíthatták a szabad legényéletüket.

(r)

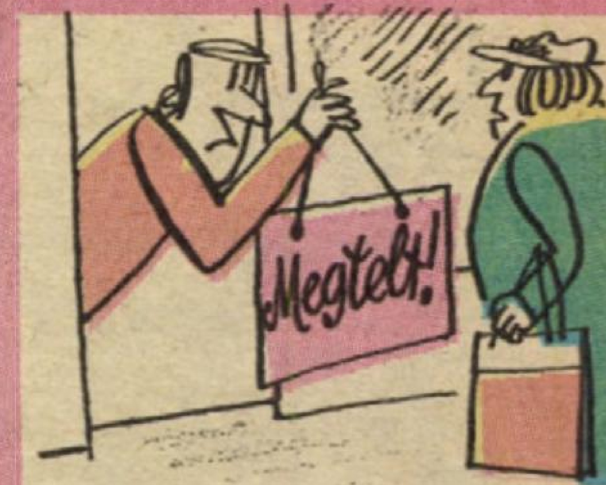
MIKOR NYIT A RÓZSADOMB ÁRUHÁZ?

A Mártírok útján levő Rózsadomb Áruház ragyogó kirakatokkal csalogatja a vásárlókat. Szinte kedve támad az embernek, hogy belülről is megnézze. Néhány lépés után azonban kiderül, hogy a látszat csal, kereskedelmi tevékenységnek odabent nyoma sincsen. Egy falra szerelt táblán a következőket olvashatjuk: „Az átalakítás ideje alatt árusítás a Szász Károly utca 8-ban."

Az ideiglenes boltot az áruház raktárhelyiségéből hozták létre. Sajnos, nem tud megfelelni a vásárlók igényeinek. A rendkívül szűkre szabott vásárlótérben mozogni is alig lehet. Ideges az eladó, ideges a vevő. Csúcsidőben az ajtót is kénytelenek időnként bezárni a vevők előtt, mert nem férnének el a boltban.

Korábban a Rózsadomb Áruház bevétele a négymillió forintot is meghaladta havonta. A jelenlegi körülmények között ez a felére csökkent.

A nagy átalakítás 1973 őszén kezdődött, és azóta sem fejeződött be. A Budapesti Közért Vállalat, mint beruházó, az 1. sz. Építőipari Vállalatot bízta meg a kivitelezéssel. Az áruház említett kirakata el is készült, aztán a kivitelező csigatempóra kapcsolt a sebességváltón, figyelmen kívül hagyva a vásárlók érdekeit. A Budapesti Közért kénytelen volt újabb vállalatot keresni az átépítés lebonyolítására. Végül is a Budavári Palota Beruházó Irodával kötött szerződést, melynek értelmében 1975. március 31-én nyitja meg kapuit a Rózsadomb Áruház.

Reméljük, hogy a jelenlegi beruházó vállalat takarékosan bánik a pénzzel és az idővel, és a népgazdaság érdekeit figyelembe véve, határidőre befejezi a régóta húzódó költséges átépítést.

(f. i.)

PÉCELI PANASZ

Pécel és Rákoskeresztúr között a 69-es autóbuszjárat közlekedik. A reggeli és esti csúcsforgalomban egymás hegyén-hátán, rettenetes zsúfoltságban utazunk. Sokszor előfordul, hogy a kora reggeli órákban a járatok már a végállomástól számított harmadik-negyedik megállóban sem állnak meg, mert annyira tömöttek.

Hazafelé ugyanilyen rossz a helyzetünk. Sokszor 150 ember is várakozik Rákoskeresztúron. A helyzetet semmiképpen sem javítja a 69/A járat, amely Rákoscsabáig közlekedik, mert rendszeresen csak 6—8 ember veszi igénybe, és a rákoscsabai utasok továbbra is a péceli autóbusszal járnak. Így a közbeeső megállókban a péceli utasok hiába várakoznak, mert ha nincs leszálló, a zsúfoltság miatt a busz nem áll meg, ha van, akkor egy ember helyébe öten szállnak fel, és jó időbe telik, míg újra el tud indulnia a busz. Ilyenkor még mindig az a legkézenfekvőbb megoldás, hogy az utasok felszállnak a Rákoskeresztúr felé tartó autóbuszra és a végállomáson szállnak át a 69-esre. Ez számunkra megint nagyon bosszantó, mert senkinek sem mindegy, hogy a napi 8—9 órás munka után a 3 órai utazás még mennyivel hosszabbodik meg.

Kérjük a BKV-t, vagy sűrítse a járatokat, vagy állítson be csúcsidőben csuklós buszt, és csökkentse a rákoscsabai megállók számát.

Kovács Gyuláné
Pécel

A CÍMZETT VÁLASZOL

A „Ludas Matyi" 1974. október 17-i számában megjelent egy cikk, amely azt kifogásolta, hogy a Fővárosi Fotó V. üzletében nem vállalták olyan 6x9-es fénykép készítését, amelyen két személy van. A kérdést megvizsgáltam és a vállalat főmérnöke által adott választ hiányosnak tartom. Mint minden szolgáltatásnál, úgy a fényképészeti tevékenységnél is elsődleges szempontként a megrendelő igényeit kell figyelembe venni. A FŐFOTÓ válaszában említett okok valósak, de nem mentesítik a vállalatot az alól, hogy tevékenységi körében az adott, vagy hasonló egyedi igények kielégítése érdekében jóval rugalmasabban intézkedjen.

Fentiekre a vállalat figyelmét külön is felhívtam.

Cillag György
oszt. vez. h.
Könnyűipari Minisztérium

A „Ludas Matyi" 1974. november 21-i számában a XIII. ker. Visegrádi utca 20—24. sz. telekről megjelent „Lomos telek a város közepén" című közleménnyel kapcsolatban a következőkről tájékoztatom Önöket:

Az ingatlan felett a rendelkezési jogot a Monimpex Vállalat Lakás és Szociális létesítmények Beruházási Irodája (Bp. 1054 Akadémia utca 11.) kapta meg. Az ingatlan bekerítésére többször felhívtuk a Vállalat figyelmét. Felhívásunkra közölték, hogy a munkát a Fővárosi 2. sz. Építőipari Vállalatnál megrendelték, a munka elvégzése kapacitás hiánya miatt csak 1975. január 31-re várható.

A cikk megjelenése után hatóságilag köteleztük a Vállalatot a kerítés megépítésére.

Gábor György
oszt. vez. főmérnök
XIII. ker. Tanács V. B.

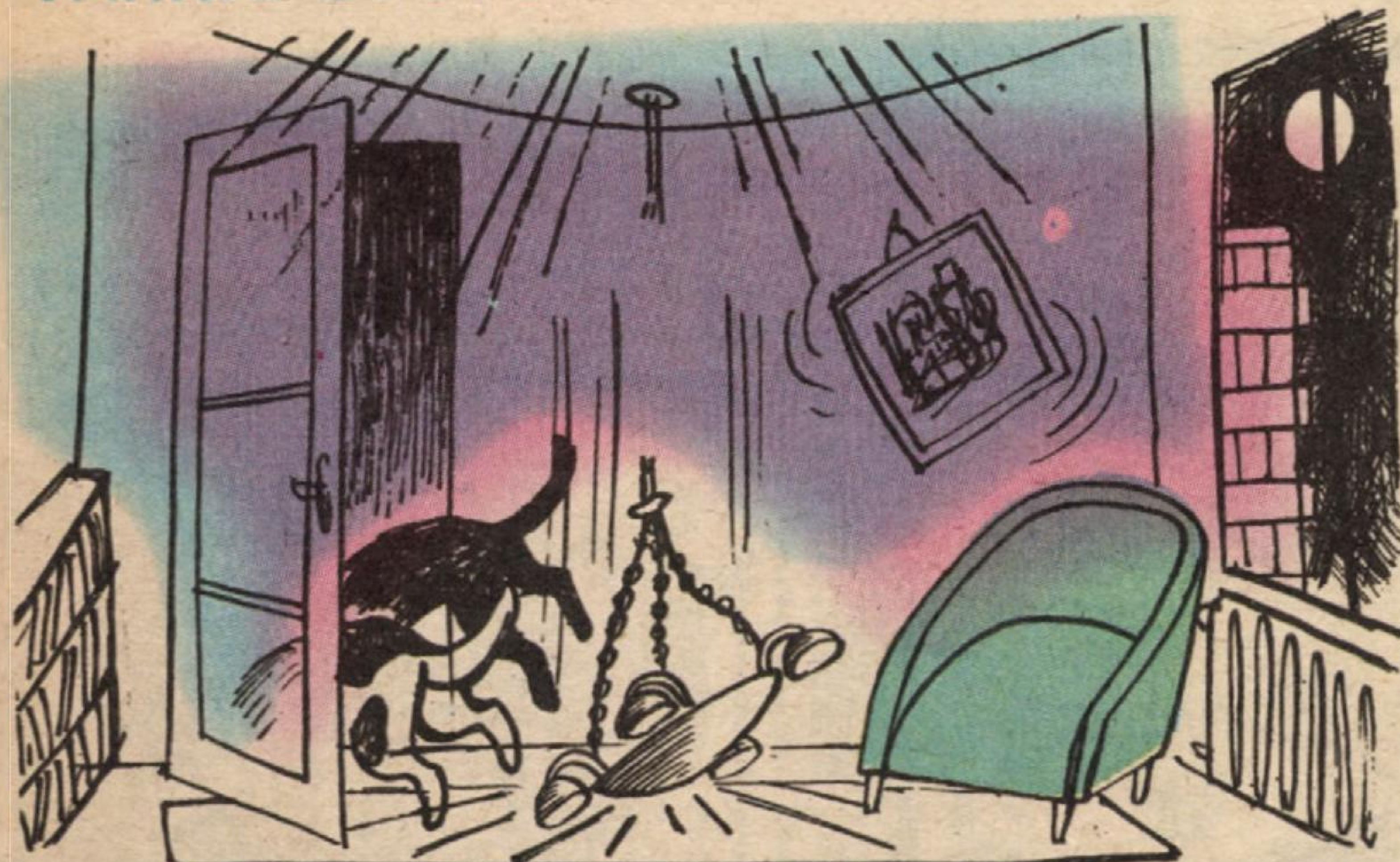
MINDEN OLVASÓNKNAK
ÉS BARÁTUNKNAK
BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁNUNK!

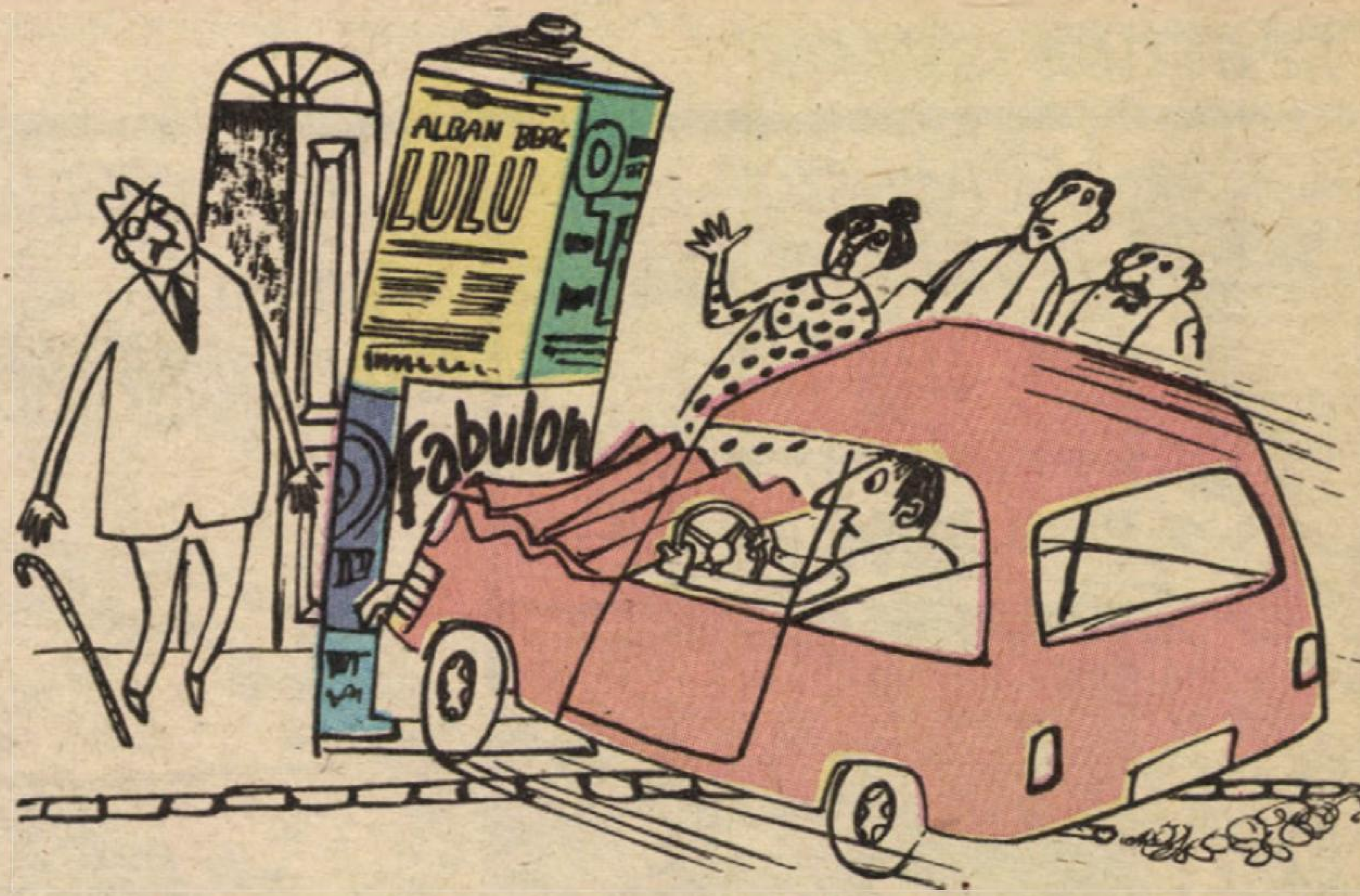
Megkérdeztük munkatársainkat:

MIRE EMLÉKEZNEK AZ ELMÚLT ESZTENDŐBŐL?

VÁRNAI GYÖRGY:

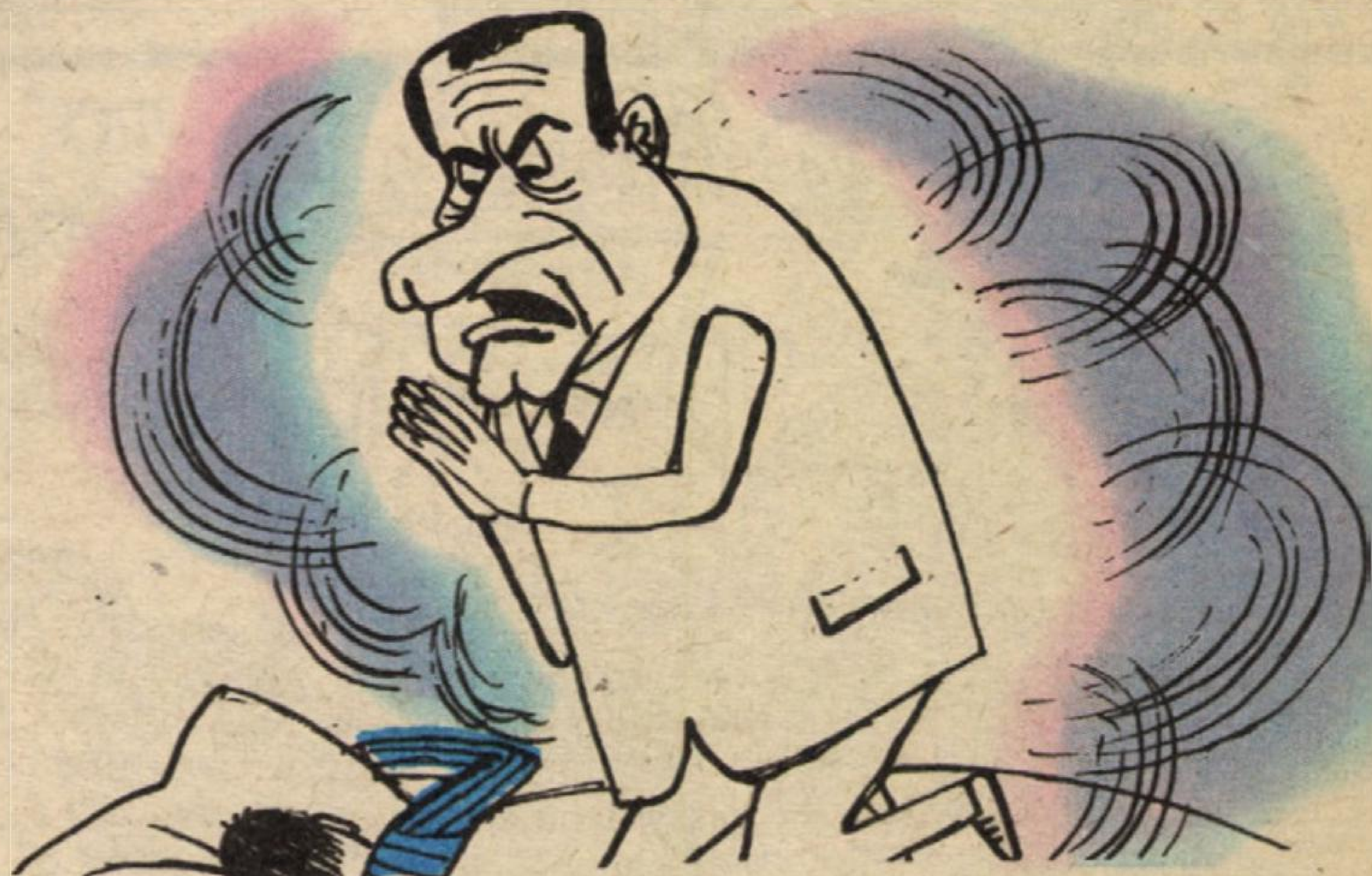
– Februárban a fölöttünk lakó kislánynál házibulit tartottak, és leesett a csillárunk. Kárpótlásul októberben felkért keresztapának.

– Májusban egy autó a Krisztina körúton nekiment a hirdetőoszlopnak. Ha akkor nem a város másik végén van dolgom, hanem ott nézem a plakátokat, halálra gázol!

– Júniusban egy kisfiú megharapta a kutyamat. Szerencsére a gyerek nem veszett volt, csak pajkos.

– Az év folyamán többször azt álmodtam, hogy Nixon cserélni akar velem. Ajánlatát minden alkalommal szelíden, de határozottan visszautasítottam.

MEMÓRIA

Nem akarok dicsekedni — távol áll tőlem az ilyesmi —, de a memórián kitűnő. A közelmúltban például találkoztam valakivel, bemutatkoztunk és én jól megnéztem magamnak az illetőt, aztán határozott hangon kijelentettem:

— Én ismerlek téged. 1948—49-ben együtt jártunk a Közgazdaságtudományi Egyetemre.

Mire azt válaszolta, hogy nekem fantasztikus memóriám van. Ő ugyan soha nem járt a Közgazdaságtudományi Egyetemre, de amikor tíz évvel ezelőtt találkoztunk egy színház előcsarnokában, határozott hangon azt mondtam neki:

— Én ismerlek téged. 1948—49-ben együtt jártunk a Közgazdaságtudományi Egyetemre.

Ezt a történetet csak azért mondtam el, hogy bebizonyítsam: a memóriámmal nincs baj.

Hogy mire emlékszem vissza az elmúlt évből?

Emlékszem, hogy 1974-ben írtam egy cikket arról, hogy mi legyen a Városligetben. Azért emlékszem rá, mert a cikk megjelenése után sok levelet kaptam és... Pardon, tévedtem. Nem 1974-ben írtam, hanem 1973-ban. Akkoriban ez volt az aktuális téma. 1972-ben vagy 1971-ben. Igen, 1971-ben. Esetleg, mondom, esetleg 1970-ben. Vagy 1968-ban. Most már nem vagyok benne egészen biztos.

Mindegy.

Arra viszont határozottan emlékszem, hogy 1974-ben, amikor szóba került a Duna-kanyar ügye...

Várjunk csak! Ez az idén volt vagy tavaly? Vagy, mondjuk, tavalyelőtt? Nem. Az idén is szóba került. de én már öt évvel ezelőtt írtam róla, mert már akkor is szóba került.

Idén a Balaton zöldség- és gyümölcsellátási gondjairól írtam egy szatirikus hangvételű dolgozatot. Azért emlékszem rá mert...

Nem. Rosszul emlékeztem. Kivételesen. Nyolc évvel ezelőtt írtam erről a témáról, nem az idén. De az is lehet, hogy az idén írtam erről a témáról egy szatirikus hangvételű dolgozatot és nyolc évvel ezelőtt is.

Lehetséges lenne?

1974-ben, egy ideig, a T-dugó volt az aktuális téma, ezért egy kacagtató humoreszkemben... Uramatyám, ez 1964-ben történt! Mi tagadás, egy kicsit összezavarodtak a fejemben az évek, mert például az idén is voltak zavarok a tankönyvellátásban és tavaly is. Csoda, hogy összezavarodom? Pedig a memóriám jó.

Mire emlékszem vissza az elmúlt évből?

Az állandó útfelbontásokról tavaly írtam, a magyar futball válságáról viszont az idén, 1974 nyarán.

Vagy fordítva?

Nem. 1974-ben tűztem tollhegyre ezt a témát, mert ez idő tájt mindenki erről beszélt. Igaz, hogy 1973-ban is beszédtéma volt. Sőt! 1972-ben is. 1972 nyarán leültem az íróasztalomhoz...

Álljon meg a menet! Ez mégis 1974-ben volt. Idén nyáron. Ez biztos. Szép nyári nap volt. Odakünn nagy pelyhekben hullt a hó...

No persze az én fejem se káptalan. Az emlékezőtehetségem viszont jó. Nem is olyan régen egy utcai telefonfülkében felejtettem a noteszomat, amely nélkül élni se tudok. Ottfelejtettem az igaz, de rövid fejtörés után pontosan tudtam, hogy hol felejtettem: a fülkében, rátettem a telefonkönyvre. Elég messziről vissza is mentem érte és útközben állandóan azt kérdeztem magamtól: „Vajon jól emlékszel-e?" Jól emlékeztem. Bekukucskáltam a fülkébe. Ott volt. Megnyugodva távoztam.

A notesz nélkül.

Mikes György

Megkérdeztük munkatársainkat:

MIRE EMLÉKEZNEK AZ ELMÚLT ESZTENDŐBŐL?

HEGEDŰS ISTVÁN:

FÖLDALATTI VÁROSLIGET FELÉ
Néhányszor megpróbáltunk kimenni a Ligetbe...
IDEIGLENESEN ZÁRVA

...hogy enyhülést találjunk a nagy szökőkútnál,
NEM MŰKÖDIK

...meg hogy lássunk kengurut,
KEZELÉS ALATT

...meg csimpánzot és idomított nagyobb vadállatokat a
PÉNZTÁR
MINDEN JEGY ELKELT
délutáni cirkuszelőadáson,

...meg hogy megebédeljünk a Gundelben,
Reserviert

...meg hogy vegyünk néhány léggömböt, de éppen akkor nem volt gázzal töltött...

Hihi

Védenceim

BERETVÁS

Megint én vagyok — mentegetőzött Beretvás Lajos, régi ismerősöm, amikor becsukta maga után a szobám ajtaját.

Tíz éve nem láttam Beretvást, tehát ok nélkül sokallta a látogatását. Valamikor támogattam a pályakezdését. Elég szépen boldogult akkoriban és nyilván később is, különben hallottam volna róla. A rossz hír gyorsan terjed.

— Felmondtak — kesergett Beretvás —, valakinek kellett a helyem.

— Kár búsulnia. Hamar álláshoz jut — nyugtattam.

— Az nem okoz gondot. Már elsejére megvan az állásom. A feleségemnek szólni sem mertem arról, hogy felmondtak.

Hosszas kérdés-felelet játék után megtudtam, hogy Beretvás Lajos azért nem meri a feleségének megmondani, hogy állást kell változtatnia, mert elsején nem kap fizetést. A régi munkahelyén ugyanis — elavult szokás szerint — előre fizettek, az új munkahelyén — a mostani szokások szerint — utólag fizetnek. Beretvás tehát négy nap múlva, a hó második napján pénz nélkül tér meghitt családi otthonába.

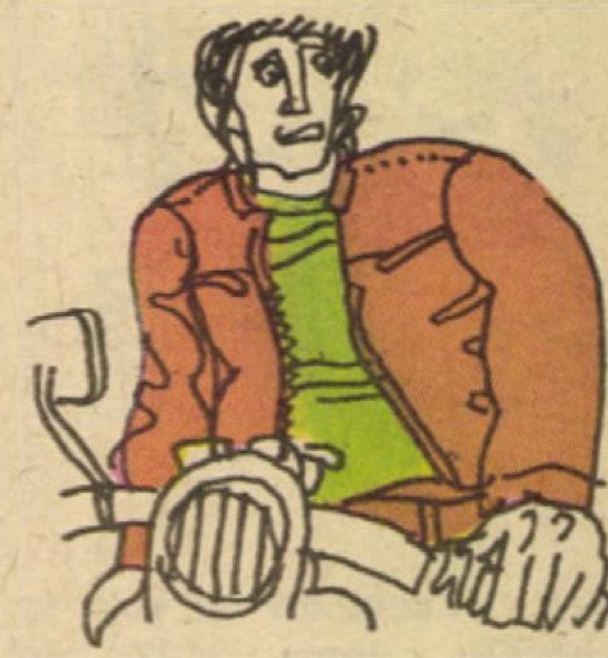
— Ez is megoldható — mondtam nagy magabiztossággal, amikor kihámozódott a tényálladék, azaz Beretvás Lajosnak valóban kétségbeejtő a helyzete. A levéltárcámból elővettem nyeremény-betétkönyvemet.

— Vegye ki belőle egyhavi fizetését és majd akkor kezdje el a törlesztést részletekben, amikor nem esik nehezére... — mondtam olyan nagylelkűen, hogy Beretvás Lajos könnyezett a meghatottságtól.

A betétkönyvet félóra múlva becsületesen visszahozta. Azóta nem láttam őt, életjelt sem adott magáról. Csak annyit tudok róla, hogy állásban van. Bizonyára gyűjti a pénzt: egy összegben akarja megadni. Betyárbecsületből! Kíváncsi volnék rá, mit szólna, ha tudná, hogy akkor örökre elengedném a tartozását.

RAJTYÁK

Egy verőfényes nyári napon a mecseki üdülőszálló bejáratánál találkoztam Rajtyák Sándorral. Valamikor a tanítványom volt. Sajnos, nem értettük meg egymást: a fiatalember újságíró szeretett volna lenni, de ehhez a tehetsége hiányzott, pedig százkilencven centiméter magas és makkegészséges volt. Erre hivatkozott, amikor újságírói vénájának hiányáról igyekeztem őt meggyőzni. Később mégiscsak elváltak az útjaink, az

enyém Rajtyákétól, Rajtyáké pedig az újságírástól. Az említett napon, az út túlsó oldalán, hatalmas Jáwa-motorkerékpár mellett hirtelen megpillantottam a fiút. Ő már percek óta észrevehetett engem: amikor ránéztem, azonnal megszólalt:

— Maga az? — kérdezte mély basszusán. — Ugye nem ismer meg?

— Én bizony, én vagyok — mondtam —, te meg a Rajtyák vagy.

— Hát most láthatja, hogy mekkorát tévedett az iskolán. Nézze meg a Jáwámat — mondta büszkén és hetykén. — Ez az enyém! Tudja, mennyit keresek én? Három és félezer forintot egy hónapban.

— És mivel keresed? — kérdeztem, mert kíváncsi voltam arra, hogy vajon miként értelmezi Rajtyák a tévedésemet, azaz, hogy eltanácsoltam az újságírói pályáról.

— Anyagmozgató vagyok. Még kétszáz kilót is felemelek egyszerre. Most már ugye elhiszi, hogy újságíró is lehetett volna belőlem?

— Most már el! — mondtam. — Sok olyan újságírót ismerek, aki még száz kilót sem tud felemelni.

— Na látja! — válaszolta foghegyről, majd fürgén felugrott a motorjára, óriási robajjal begyújtotta és szédületes tempóban elszáguldott a szerpentin úton, a hegyről lefelé.

Földes György

Megkérdeztük munkatársainkat:

MIRE EMLÉKEZNEK AZ ELMÚLT ESZTENDŐBŐL?

Ünnepi történet

Könnyen emlékezem rá visz-sza, hiszen még egészen meleg: alig néhány napja történt, hogy R.-né — legjobb cimborám felesége — Rózsika, tartósan megutált, és éppen a szeretet ünnepén.

Tipikus magánügy! — mondhatná erre bárki; én sem tenném szóvá, ha nem tartanám érdekes példának pedagógusok számára, de másoknak is, akiknek kialakult elképzeléseik vannak a nevelésről. A történet a karácsonyt köszöntő délutánon játszódott, az ünnepi estére való felkészülésnek a legkritikusabb óráiban, R.-ék lakásán. Ezen a délutánon, évtizedek óta, felszaladok R.-hez, fondorlatos ajándékkal lepjük meg egymást és elbeszélgetünk egy órácskát. Most talán valamivel korábban érkeztem a szokásosnál úgy, hogy a ház urát még nem is találtam otthon, csak Rózsikát, meg a négyesztendős Tamást — R. kissé késői csemetéjét.

Már amikor az ajtón beléptem, már láttam, hogy nem akármilyen feszültség tölti meg R.-ék otthonát. A kis Tamás arca dagadt volt a sírástól, az asszony körül a levegő remegett. Nem kellett viszont semmit sem kérdeznem, mert a következő pillanatokban egy drámai jelenet tisztázta előttem a konfliktus lényegét. Ez pedig így játszódott le:

A kis Tomi, kihasználva azt a néhány másodpercet, amíg az anyja velem volt elfoglalva — apja szobája felé iramodott, hogy az ajtót kinyissa és oda belépjen; mire Rózsika két ugrással utolérte őt és a kilincsről lefejtette a gyermek kezét; mire Tamáska bömbölve a földre vetette magát, csapkodva és rugdalózva maga körül; mire édesanyja a fiúcska egyik rugdalózó lábát megkaparintva, a parkettán húzta-vonszolta el a szobaajtótól, miközben így szólt hozzám:

— Ez így megy két nap óta, a kifulladásig, vagy amíg agyon nem verem és aztán kiugrom az ablakon!

— Miért akarsz bemenni abba a szobába, apuhoz? — szóltam fejcsóválva, bár előre tudtam a választ.

— Mert megtiltottuk neki! — felelte helyette Rózsika. — És mert megtiltottuk, hát az ajtó kulcsát is eldugta valahová, hogy ne zárhassuk be! Semmi keresnivalód az apád szobájában! — rivallt Tomira. — Nincs ott semmi!

— De van! — kiabált a sírástól rekedten a fiúcska. — Tudom, hogy mi van a szobában! A karácsonyfa! Tudom, hogy ott van! Ha nincs ott, akkor mutasd meg, hogy nincs ott! — javasolta egyenes logikával.

— Megmondtam már — mondta türelmetlen bosszúsággal Rózsika —, a karácsonyfát az angyal hozza majd, este! Azért van apunál az ablak is kinyitva, hogy berepülhessen! Így próbálja ki, hogy melyik gyerek érdemli meg a karácsonyfát, így van? — fordult felém, hogy én is tanúsítsam Tamáska előtt: igazat mond. — Amelyik gyerek nem fogad szót és bemegy a szobába, az hiába várja a kisangyalt, nem kap semmit. Én nem bánom! — tette hozzá Rózsika —, én nem figyelmeztetlek többé. Menjél be, ha tetszik, na indulj!

Tamáska habozás nélkül a szobának tartott. A kilincset nem volt ideje megfogni, mert akkora pofont kapott Rózsikától, hogy az orra vére is eleredt. Szívettépő látványt nyújtott, nem néztem tovább, és így szóltam:

— Három napja ütöd ezt a szegénykét, már kék és zöld és szeme sincs a sírástól! Miért nem mondod meg az igazat Tomikának, hiszen ő már nagy fiú! Miért nem mondod meg neki, hogy a karácsonyfákat a piacon teszik le az angyalok a gyerekeknek és a szüleik viszik haza! És az igazán jó gyerek maga díszítheti fel a karácsonyfáját, apuval és anyuval, mert az angyalka szaloncukrot is szokott bedugni a jó gyerekek lakásába, meg csillogó díszeket is, rendszerint a fehérneműs szekrénybe! Tudja meg a gyerek végre, hogy mi az igazság, ő már nagy fiú!

Ez volt az a pillanat, amikor Tamásnak először ragyogott fel a szeme — gondolom, három nap óta először —, és az a pillanat, mikor az édesanyja tekintete elborult. Hűvösen az előszobaajtóhoz lépett, kinyitotta és így szólt:

— Légy szíves, és menjél el. És köszönöm ezt a kedves karácsonyi ajándékot! Gonosz, szívtelen ember vagy és cinikus és lelketlen! Azt a kis örömöt is elveszed a gyerektől, amit egy karácsony jelent!

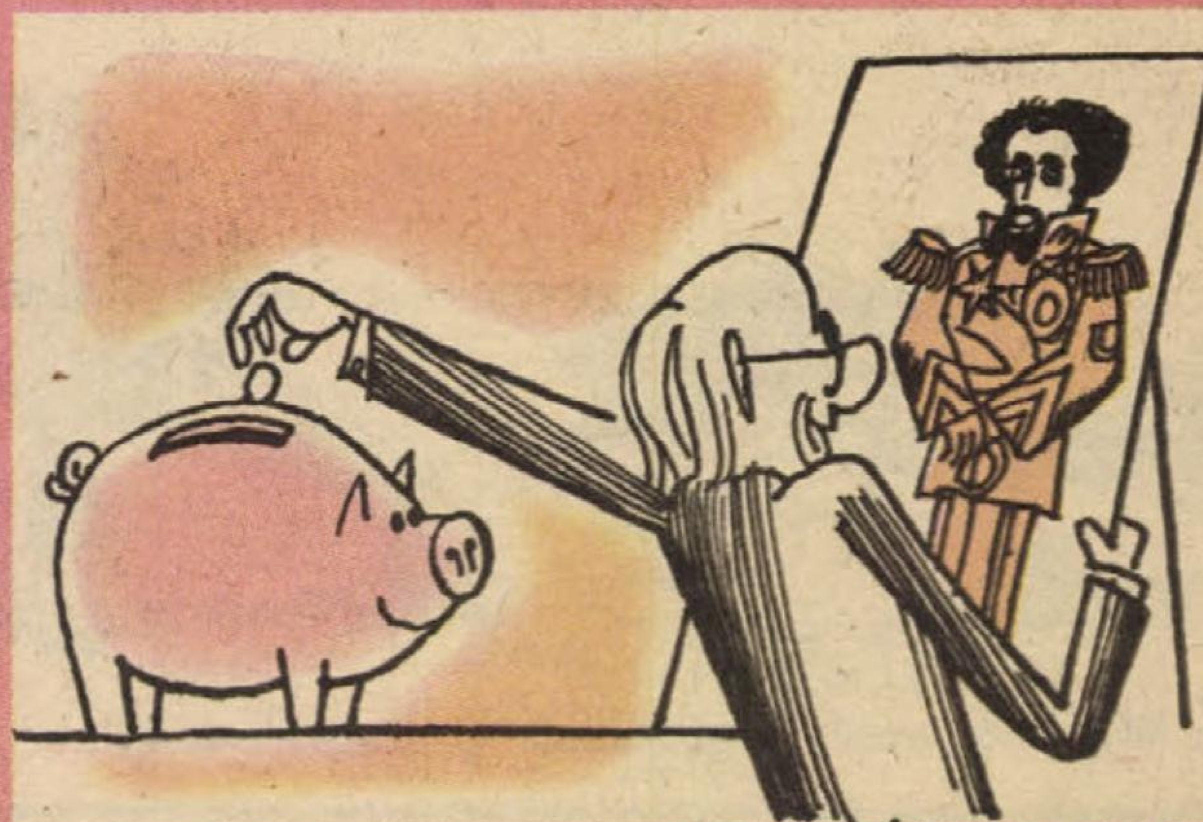
Somogyi Pál

SZÜR-SZABÓ JÓZSEF:

–Annyi csábos tréningruhát még nem láttam, mint a 74-es balatoni strandon

Nem felejtettem el az 1974-es Világtakarékossági Napot és megfogadtam, hogy úgy fogok spórolni mint HAILE SZELASSZIÉ

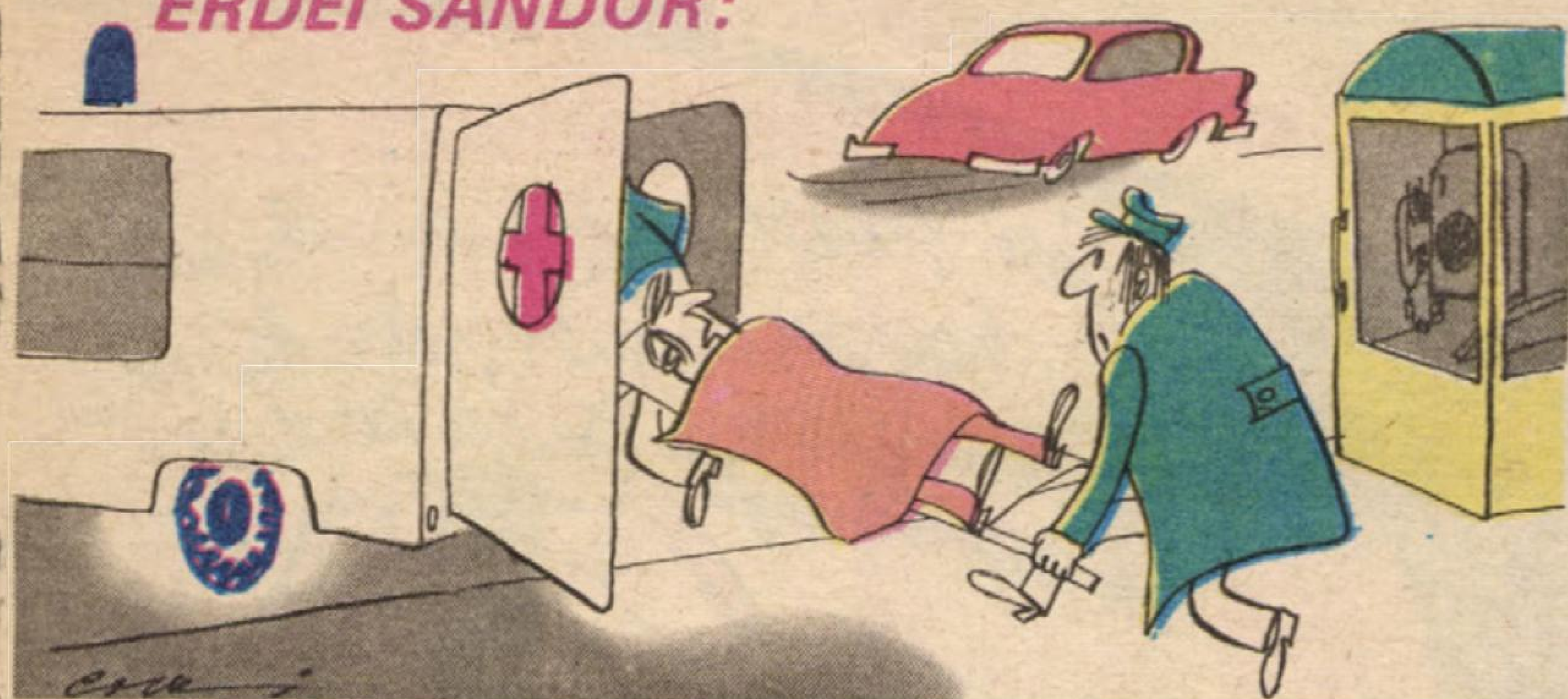

Ipper Pál olyan biztatókat mondott, hogy elhatároztam, az idén is meghallgatom

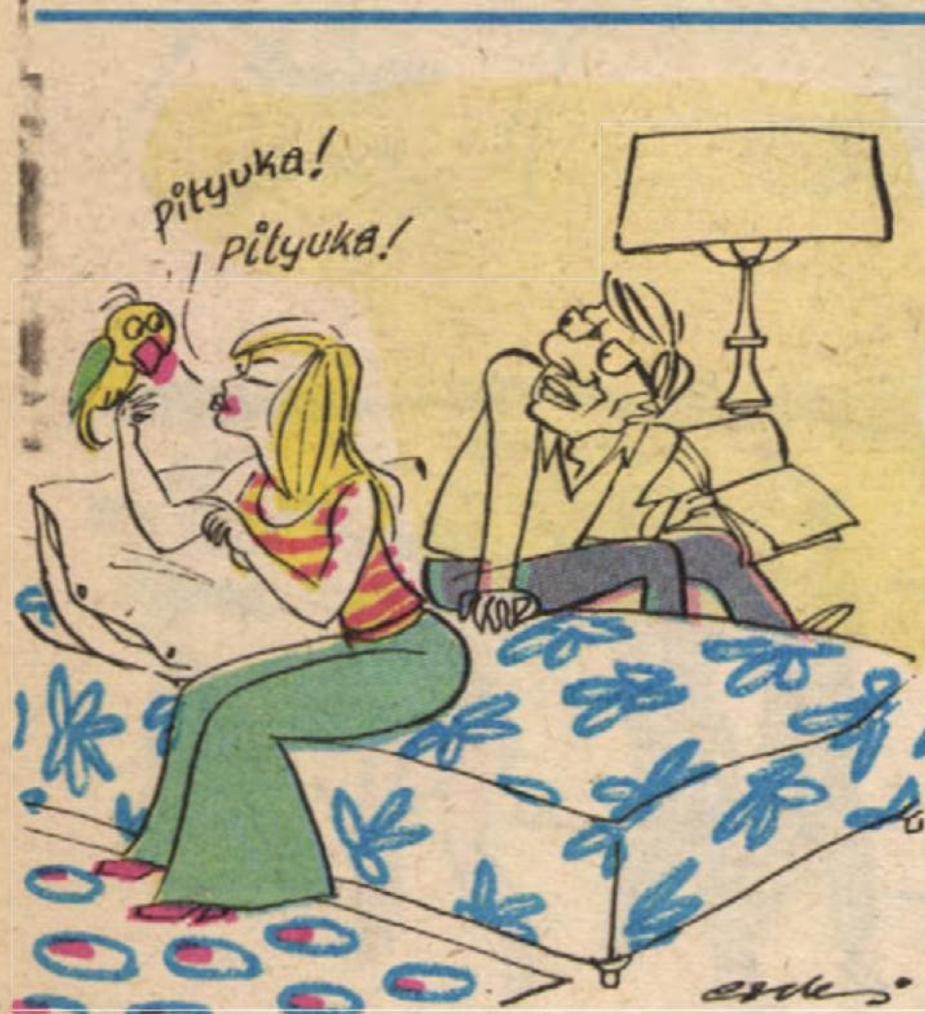
Megkérdeztük munkatársainkat:

MIRE EMLÉKEZNEK AZ ELMÚLT ESZTENDŐBŐL?

ERDEI SÁNDOR:

– Arra a csodálatos napra, amikor az első telefonhívásra kaptam kocsit.

– Vettem egy törpepapagájt, és kiestem a feleségem kegyeiből.

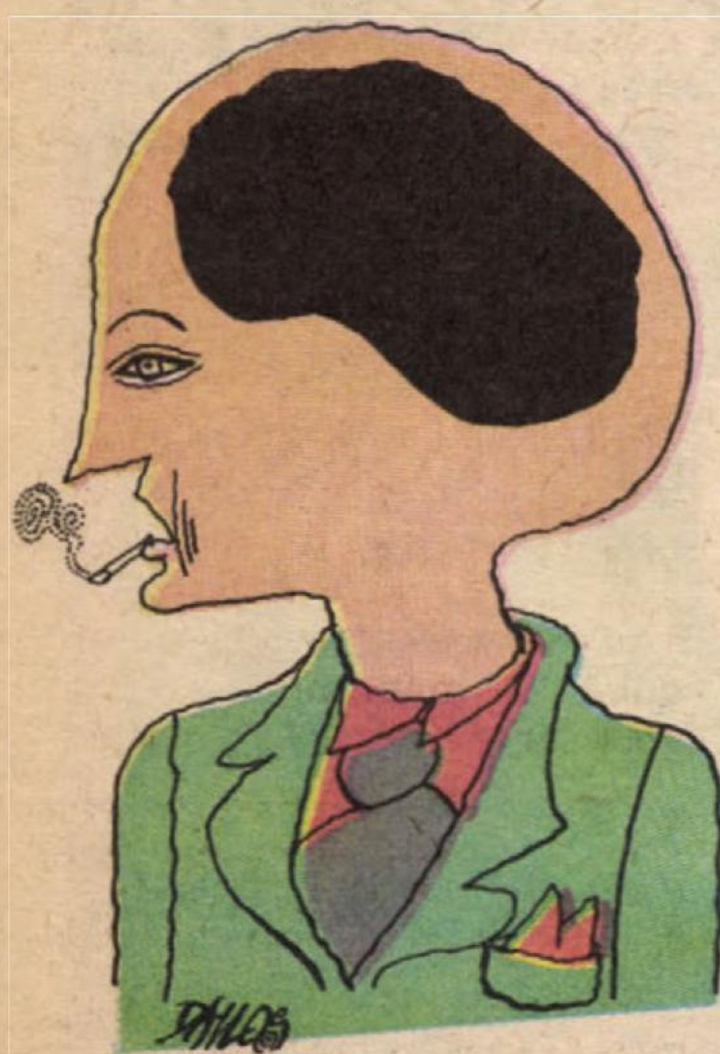

– Amikor útlevelet kaptam, de nem kaptam téliszalámit.

DALLOS JENŐ:

– Arra, amikor jogtalanul megbuktattak gépkocsivezetésből.

– Mire emlékszem? Semmire.

– Arra, amikor a kisebbik fiam azt mondta a nagyobbiknak: „A te apukád a hülye!"

ÖT KIS TÖRTÉNET

Nyáron anekdotákat, színes történeteket gyűjtögettem készülő évkönyvünkhöz. Számtalan apró történet, derűs epizód került bele a jegyzőfüzetembe, megírni csak a felét, harmadát tudtam eddig. Íme, egy apróság, a még megíratlanok közül, Győrből:

A győri tanácsnak szüksége lett volna egy hajdani elemi csapás, a kónyi tűzvész aktáira. A levéltárban minden könyvet összeforgattak, minden írást összetúrtak, ilyen ügyről mégsem találtak iratokat. Keresték pedig a K-nál (Kóny), keresték a T-nél (Tűzvész), nem volt sehol. Végül is a B-nél akadtak rá, ilyen címszó alatt:

Borzalmas tűzvész Kónyban.

* * *

Már nem is tudom, hol hallottam először az alábbi történetet. Többen is mesélték, többféleképpen. Továbbmesélem, mert akkor is nagyon szép, ha nem igaz:

Riportot készítettek Kenderesen egy idősebb parasztemberrel. A riporter azt is megkérdezte tőle, emlékszik-e még a falu és az ország egykori urára: Horthy Miklósra?

— Hogyne emlékeznék! — mondta a bácsi.

— És a címeire, rangjaira is emlékszik-e még pontosan?

— Arra is.

— Tessék akkor elmondani, hogyan címezne neki egy levelet?

— Így: őfőméltósága vitéz nagybányai Horthy Miklós, Magyarország kormányzója, Legfőbb Hadúr, Kenderes, Lenin út hét...

* * *

Furcsaság-gyűjteményem sok kedves apróssággal gyarapodott 1974-ben is. Egyik kedvenc darabja egy Angliából érkezett levél.

Egyik kutató intézetünk kapcsolatot keresett egy londoni társintézettel. Hivatalos levelükre hamarosan megérkezett a szívélyes hangú válasz, amelynek megszólítása így hangzott:

„Dear Dr. Díjelőleges!"

Az év vicctermésből az alábbi tetszett leginkább:

A zár és lakat szaküzletbe éjjel fél kettőkor bemegy egy vevő:

— Kérek egy 9876-os wertheimkulcsot.

— Nincsen.

— Kérek egy soproni zárat.

— Sajnos, az sincsen.

— Akkor kérek egy lakatot.

— Az utolsó szálig elfogyott.

— Akkor miért vannak nyitva éjjel fél kettőkor?

— Mert nem tudjuk bezárni a boltajtót.

* * *

Valós történet 1974-ből, megírta az „Algemeen Dagblad" című holland újság.

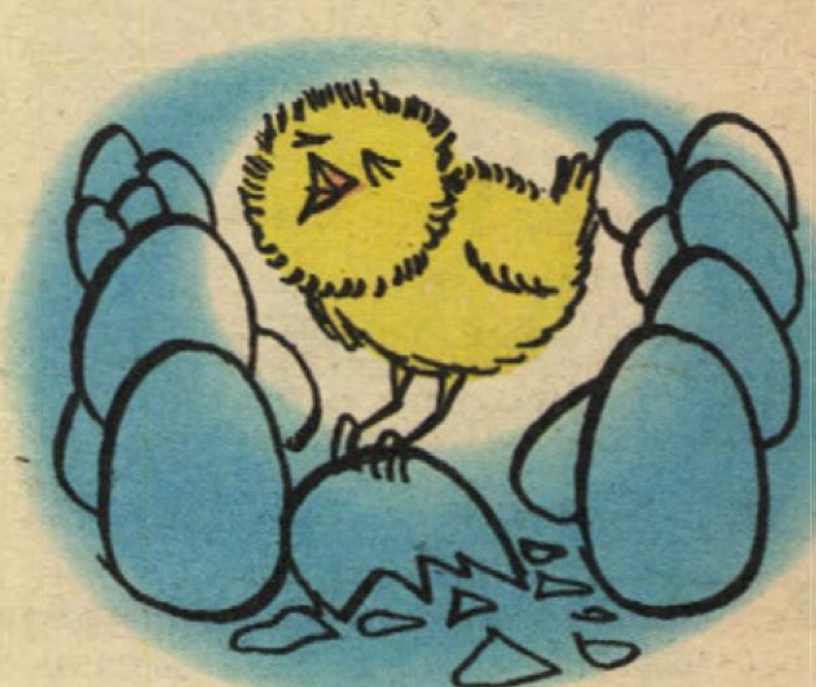
Tojást szállítottak Magyarországról egy hillegomi feldolgozó üzembe. Amikor a holland vasutasok a vagon ajtaját kinyitották, egy csomó csipogó csirkét találtak a tojások között.

Vizsgálat indult itthon az ügyben. Eleinte arra gyanakodtak, hogy bizonyára elromlott a vagon hűtőberendezése. Ám a szakértő megállapította:

„A vizsgálat azt bizonyítja, hogy a hűtőrendszernek semmi baja, csak kevés volt benne a hűtőfolyadék, a spiritusz... A rendszer tehát kifogástalanul működik, ha teszünk bele elég spirituszt."

Ez, azt hiszem, általános tanulságnak sem utolsó...

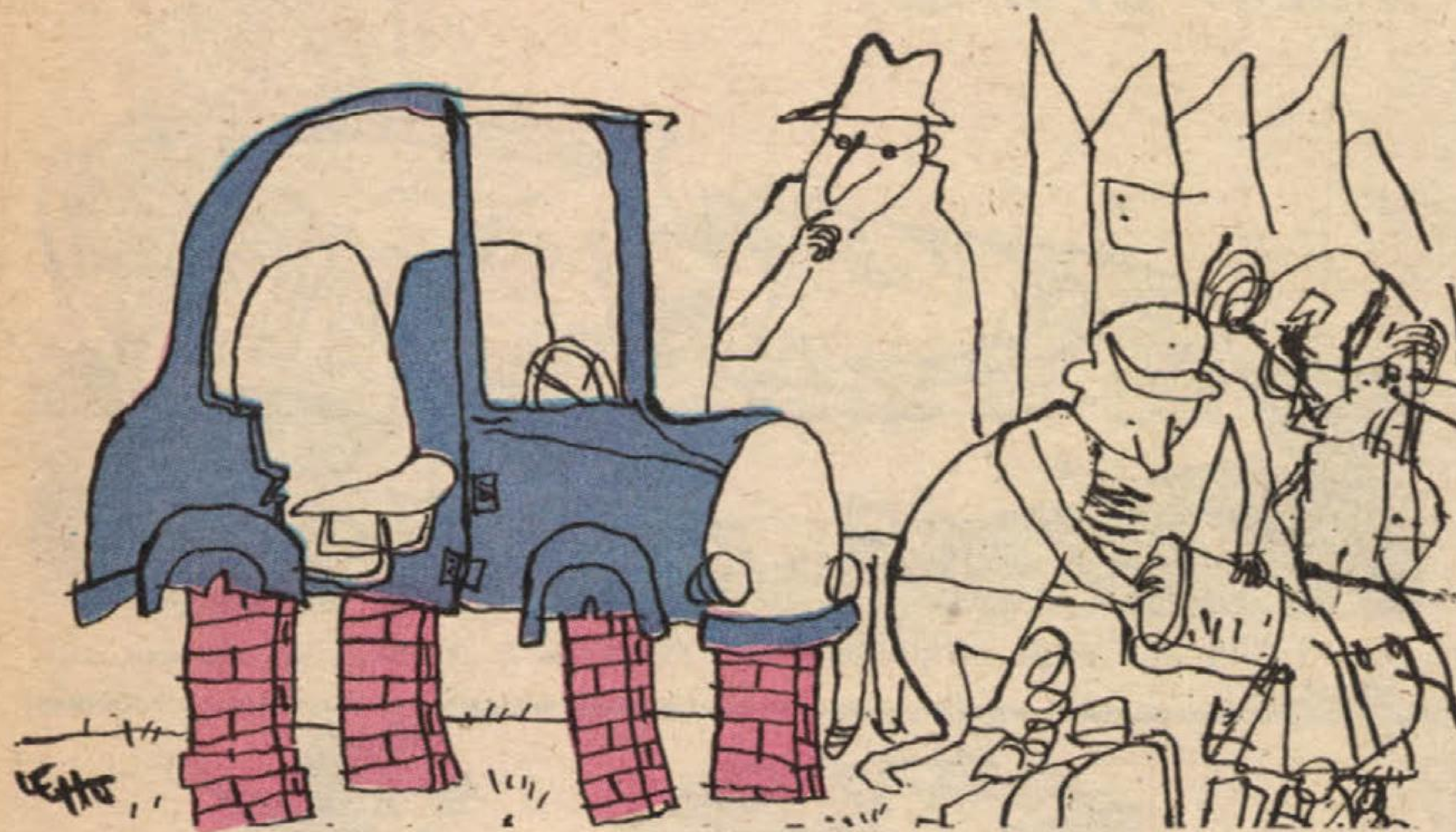
Radványi Barna

Megkérdeztük munkatársainkat:

MIRE EMLÉKEZNEK AZ ELMÚLT ESZTENDŐBŐL?

LEHOCZKI ISTVÁN:

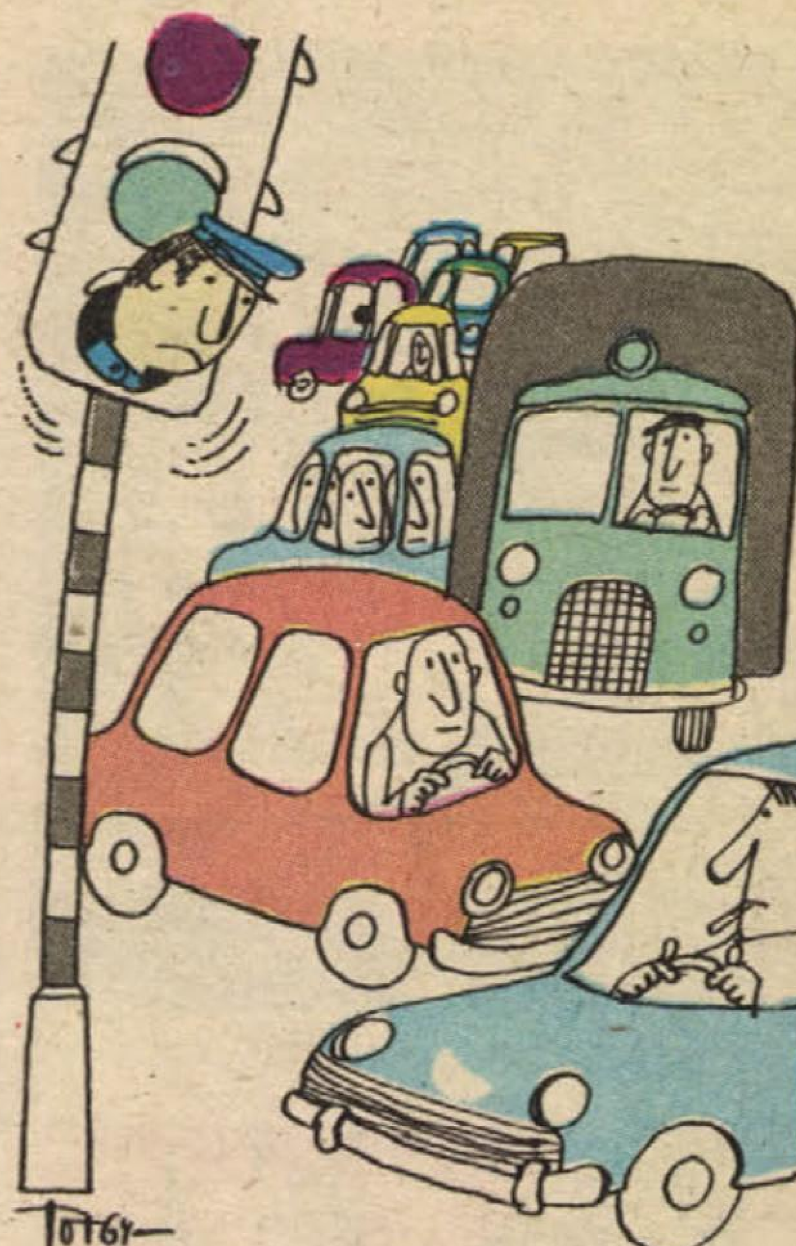

– Majdnem megvettem egy Mercedest, de nem találták meg hozzá a kerekeket.

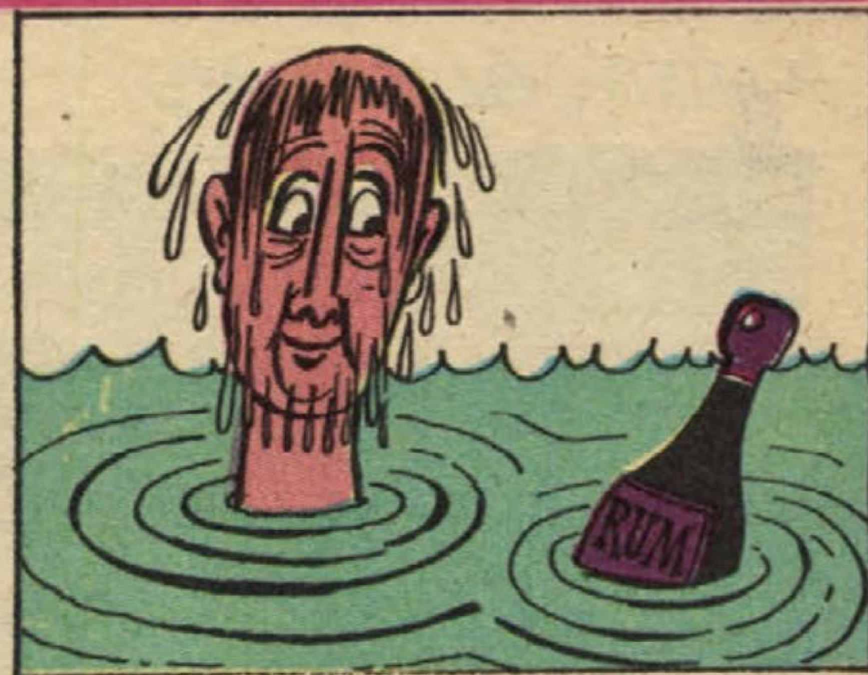

– Kaptam egy olcsó balatoni szobát, szép kilátással.

TÓT GYULA:

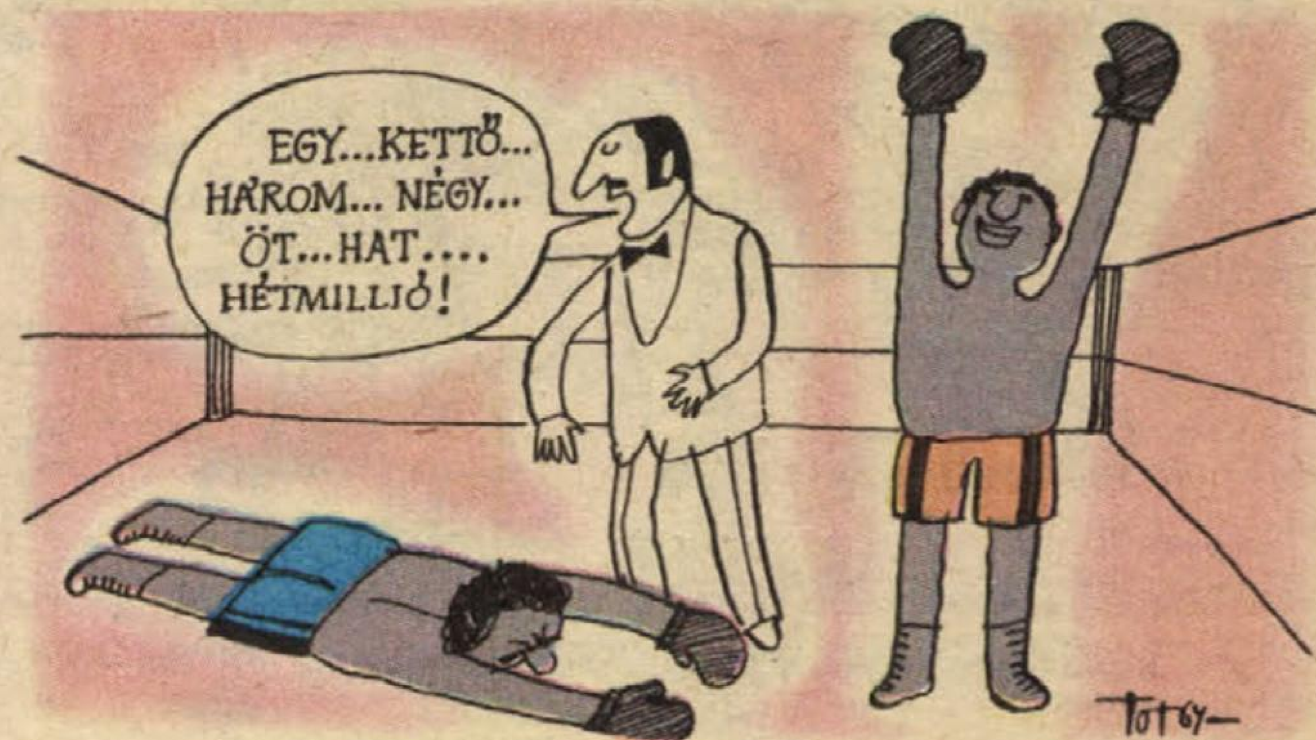

– Fokozták a közúti ellenőrzést...

– Egy régi plakátra... új változatban.

– Cassius Clay kiütéssel győzött...

SVÉD PELENKA

Jó későn szabadultam az uszodából, de Tojás még várt a tribün alatt.

— Na, jössz?

— Vili — mondta Tojás.

— Hová?

— A Mariahilferstrasséra. Svéd pelenkát kell vásárolnom az unokámnak.

— Svédet?

— Svédet.

— Az mennyivel jobb?

— Ne kérdezd, Tojás. Én magam egy idő óta már semmilyet sem hordok, s ha az isten segít, még egy ideig nem is szorulok rá. Viszont a megbízásom svédre szól.

— Negyed tizenegy — nézett az órájára Tojás. — Fogadok, hogy ahány svéd pelenkabolt van a Mariahilferstrassén, már mind bezárt.

— Akkor is felderítem a terepet — mondtam. — Reggel korán indulok, akkor már nincs időm tájékozódási futásokra. Nyomás.

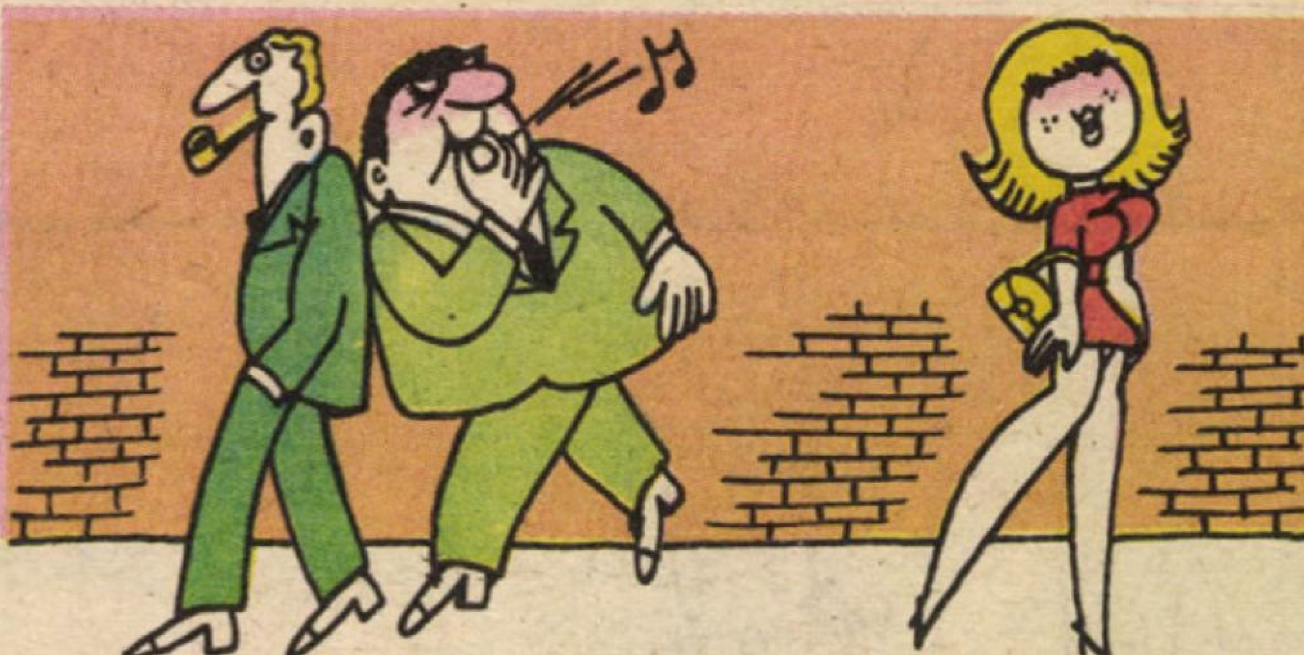
Tojással 1956 nyarán még együtt pólóztam a Szigeten, most viszont Topekából érkezett az Európa-bajnokságra. Nem sokat változott. Megszorozták kettővel és kész. Akkor 18 éves volt és 60 kiló. Most 36 és 120.

— Tulajdonképpen hogyan kerültél te Topekába? — kérdeztem, amíg a rakpart macskakövein bandukoltunk.

— Nézd, 56 karácsonyára gombfoci-partit beszéltem meg a haverommal. Lemegyek az utcára, éppen megáll egy teherautó a ház előtt. Valaki lekiabált: „Te nem jössz, öcsi?" Mire megkérdeztem, hogy hová, már Grácban jártunk. Hát így érkeztem Topekába 1957 tavaszán egy teljes gombfoci-csapattal.

Volt egy mariahilferstrassei házszámom, de ott nem árultak svéd pelenkát. Csak tiroli kabátokat és régi medáliákat kétfejű sasokkal. Elhatároztam, hogy megkeresem azt az üzletet. A Mariahilferstrasse persze minden irányban legalább ötszáz kilométer hosszú és minden méterére legalább öt kirakat esik. De valami csendes őrület kerített hatalmába. Egyszer vagyunk fiatalok, s az ember nem vásárolhat minden éjszaka svéd pelenkát az unokájának Bécsben.

Tojás az egyszerű lelkek derűjével lépdelt mellettem. Valahányszor csinos lányok surrantak el, két ujját a szájába vette és utánuk fütyült. A lányok rémülten fordultak hátra, és Tojás akkor vigyorogva mutogatott rám: „ő volt, ez a vén csavargó füttyentett."

— Van nálunk, Topekában egy halvendéglő — mesélte Tojás. — Annak a kirakatában tavaly egész nyáron egy lány ült. Ha valaki megállt az ablak előtt, a lány mindig bekapott egy osztrigát, aztán boldogan mutogatott a hasára, hogy milyen isteni, milyen fölséges. Órákig képes voltam ott álldogálni, hadd kajáljon szegénykém, ha már ennyire szereti, nem igaz?

— Ezt most miért mondod?

— Csak úgy, hogy ébren tartsam a társalgást.

Igaz, nem is említettem: Tojást senki sem sorolhatta volna a szellemtörténet kolosszusai közé.

— Na és? Volt valami eredménye ennek az őrültségnek?

— Vili — mondta Tojás. — Azóta osztrigára nézni sem tudok. Az üzlet viszont tönkrement.

A japán pontosan két órakor toppant elénk. Olyan volt, mintha skatulyából húzták volna ki. Gondosan elválasztott haj, sötétkék selyemöltöny, ezüst nyakkendő. Térképet tartott a kezében, s udvariasan érdeklődött: vajon akad-e még abban az irányban valami építészeti látványosság?

— De még mennyire! — kiáltott Tojás. — Három gótikus székesegyház, egy római gőzfürdő és két kis barokk kéjlak. Ha nagyon siet, még éppen eléri a zenés őrségváltást.

A japán elegánsan meghajolt.

— Lekötelezett, mister. Köszönöm a kedvességét. A szerencse járjon önnel.

És gyors léptekkel eltűnt az éjszakában.

— Van ebben valami félelmetes — mondta Tojás. — Képes hajnali kettőkor városnéző körutat tenni. Térképpel a kezében. Jó lesz odafigyelni ezekre a japánokra.

Valamit nem értettem.

— Most elküldted az erdőbe — mondtam. — Hiszen arra már csak a pályaudvar van. Meg a sötétség.

Tojás kihúzta magát. Önérzetesen. Jenki módra.

— Ennyivel tartoztam nekik. Pearl Harbourért.

Utánaszámoltam Pearl Harbour idején Tojás még a Hunyadi téren rugdalózott, pelenkában.

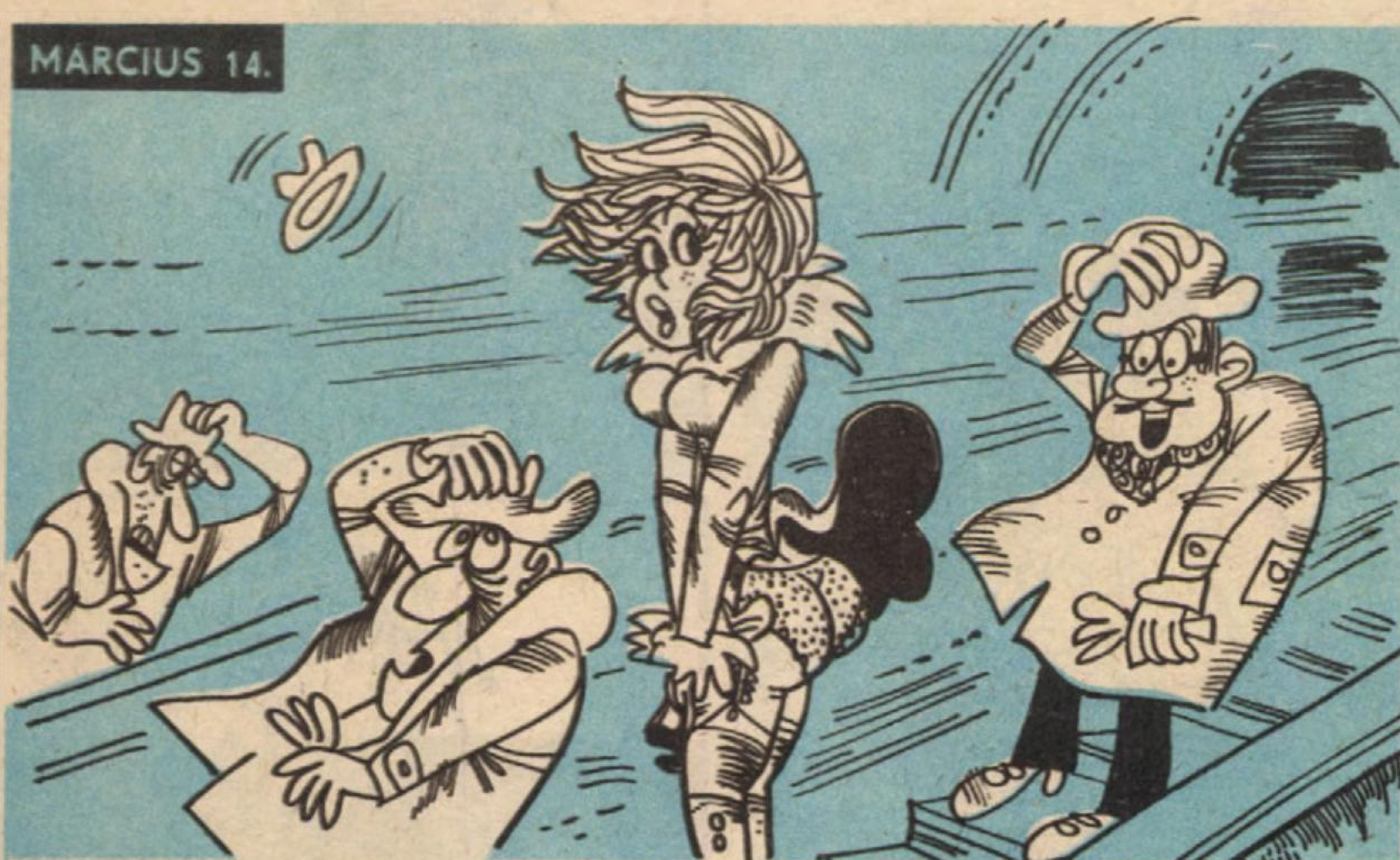
Magyar pelenkában.

Peterdi Pál

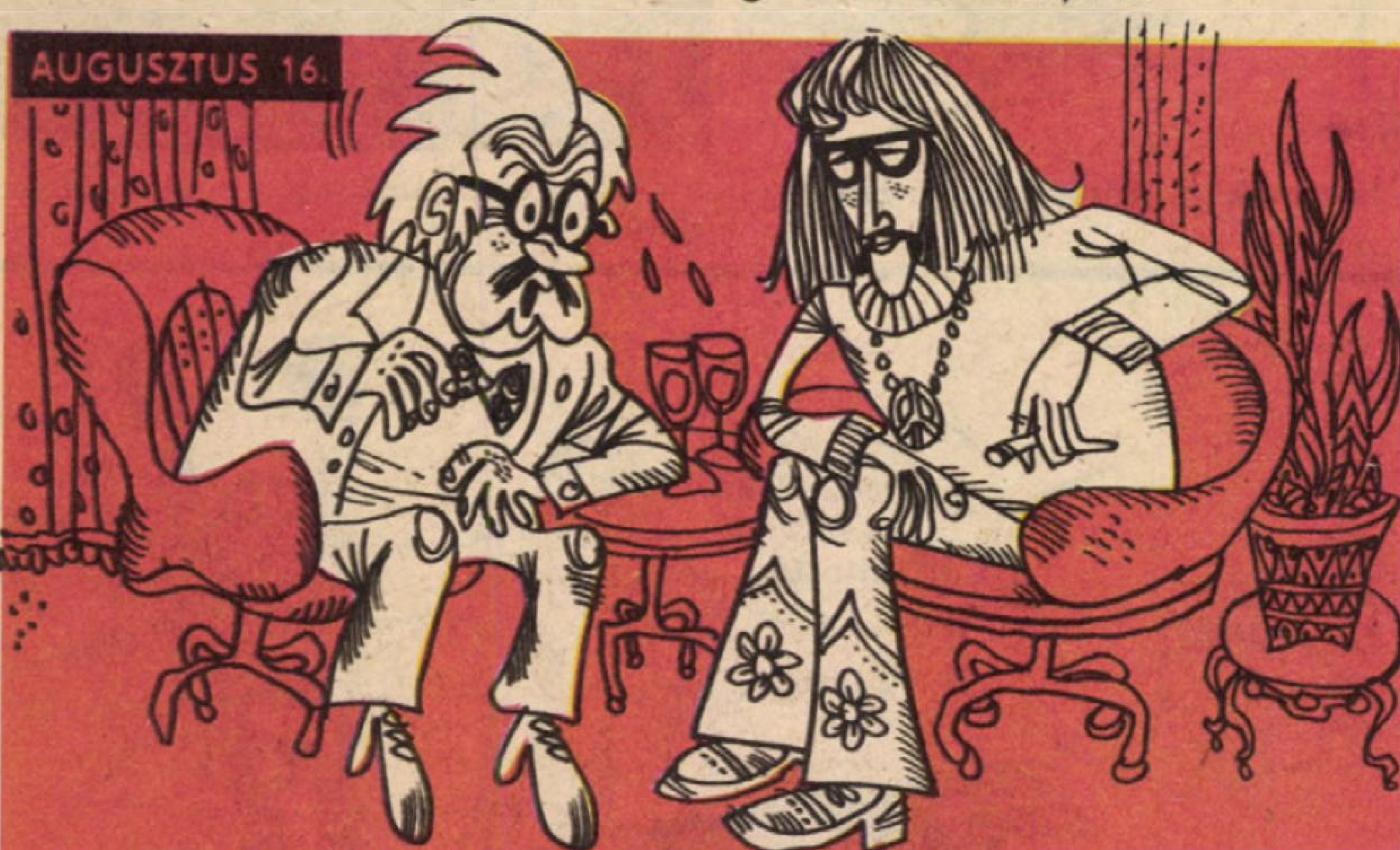
Megkérdeztük munkatársainkat:

MIRE EMLÉKEZNEK AZ ELMÚLT ESZTENDŐBŐL?

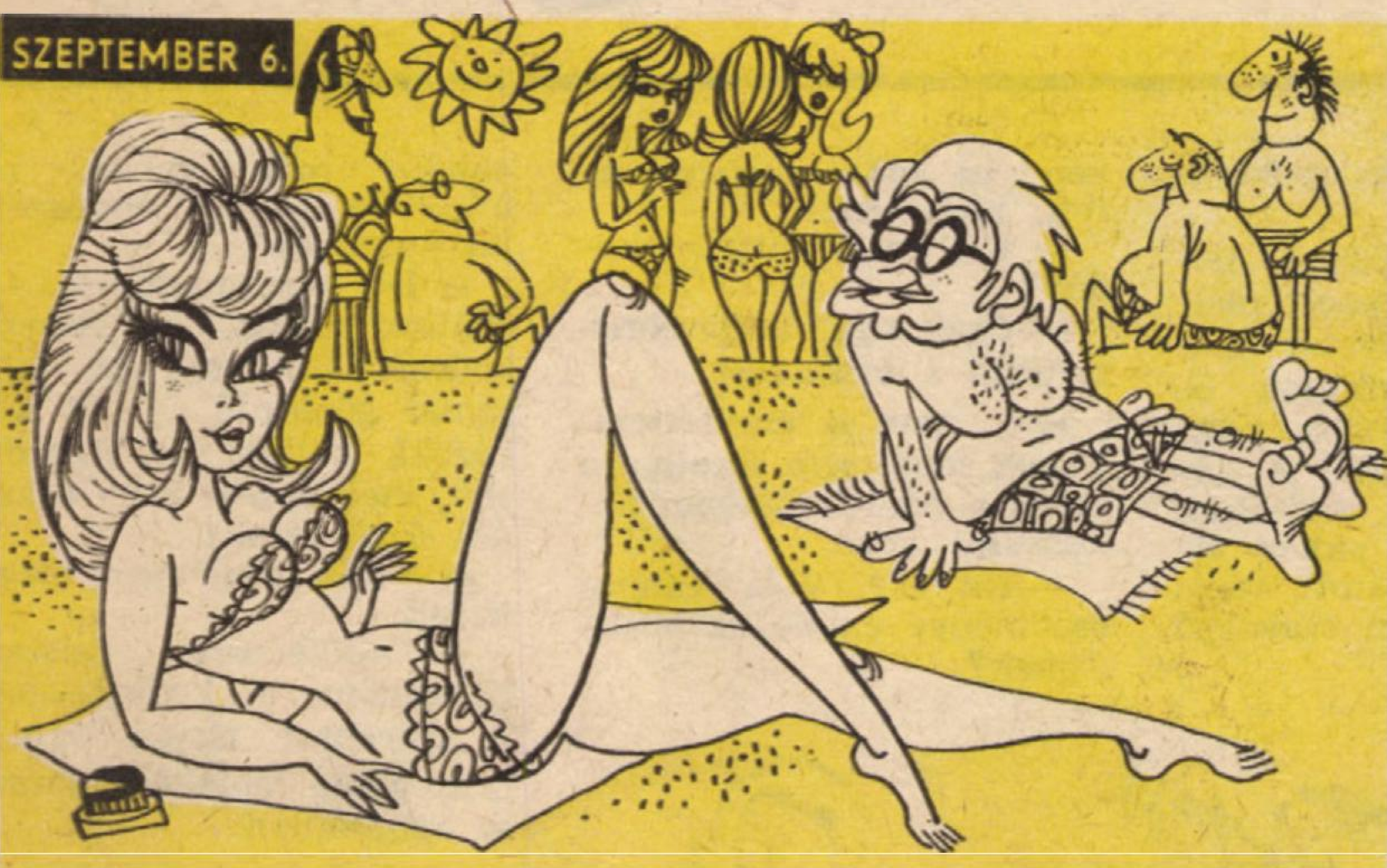
ENDRŐDI ISTVÁN:

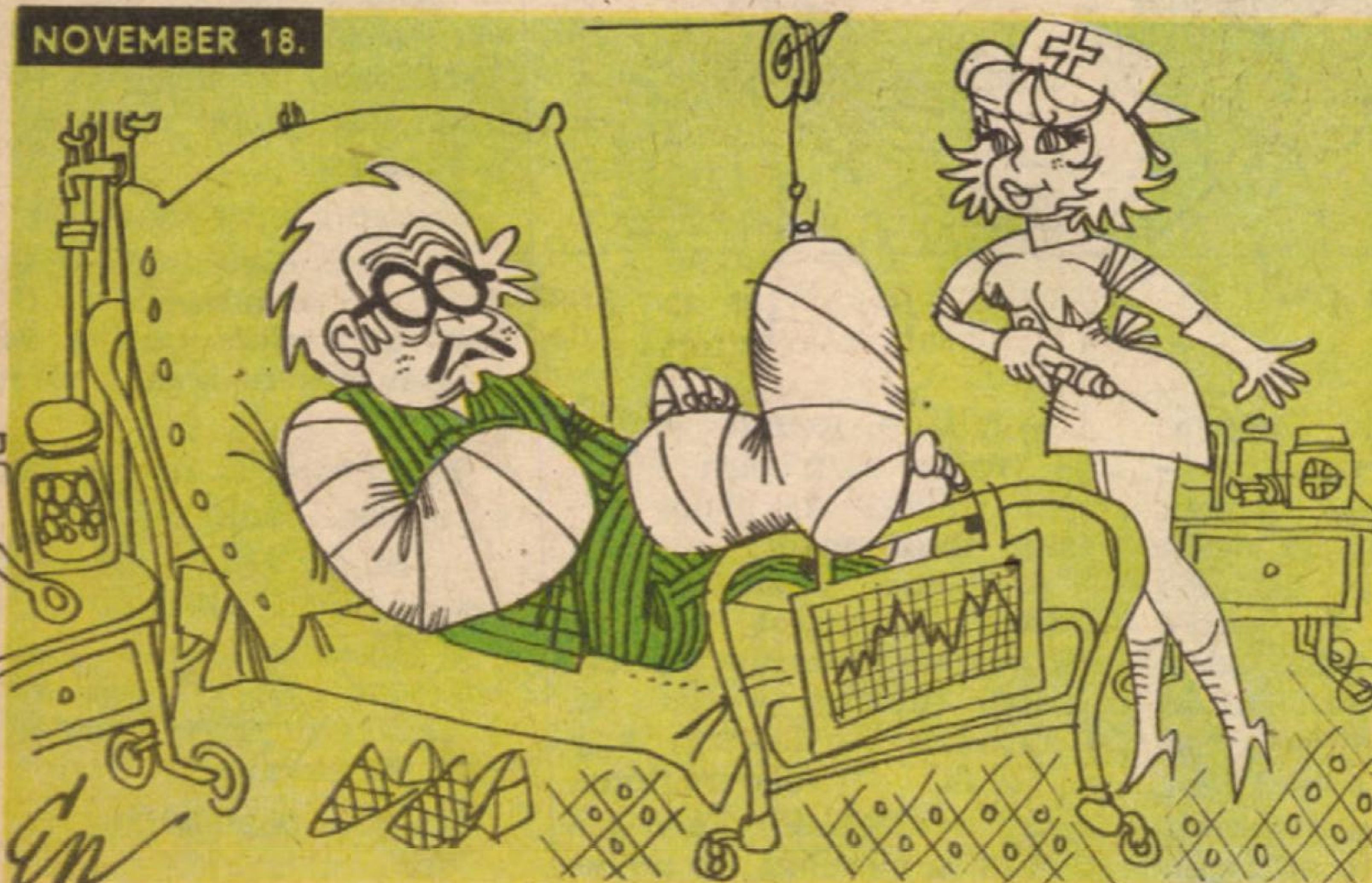
– A metrón rájöttem a tömegközlekedés előnyeire.

– Rendkívüli Világnap: a fiam valamiben egyetértett velem!

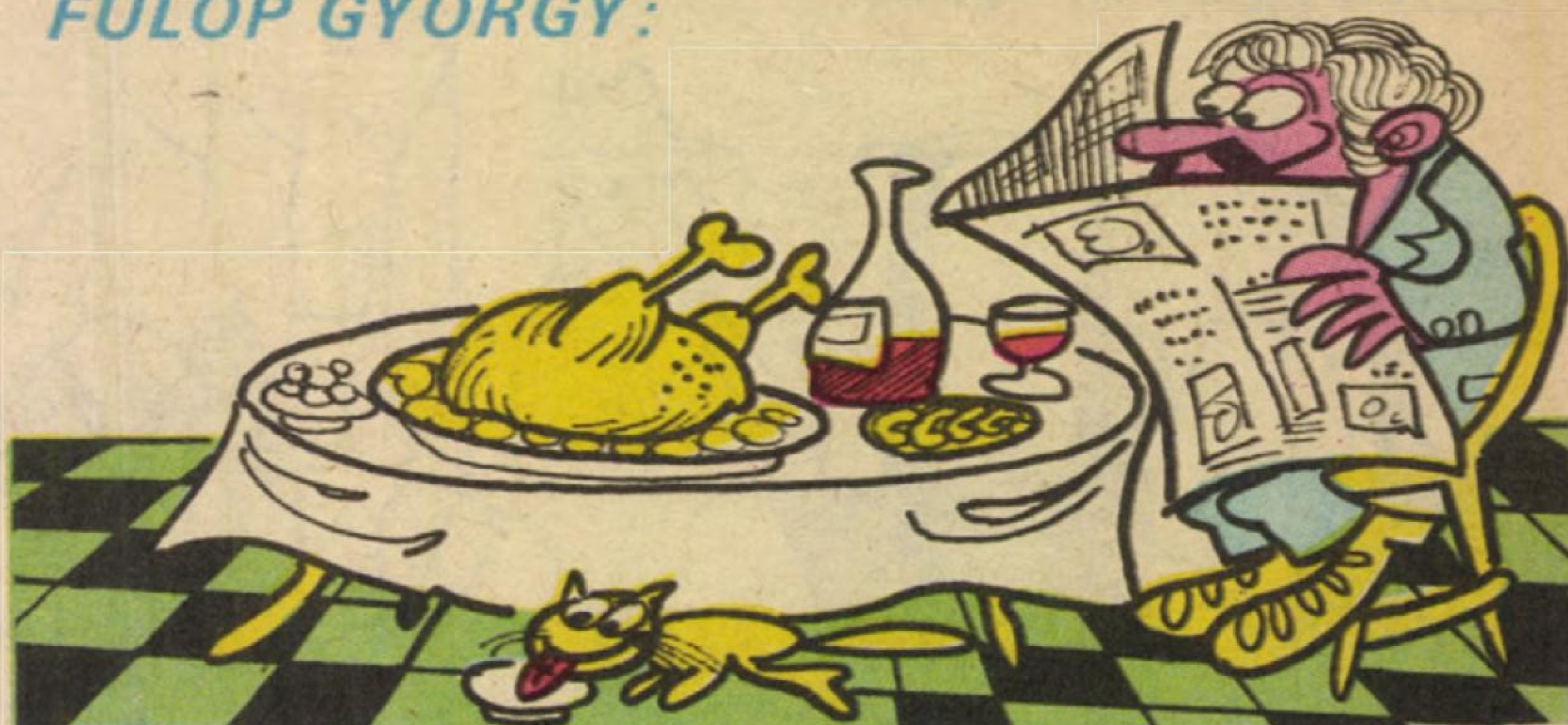

– A Dagályban élveztem a vénasszonyok nyarát.

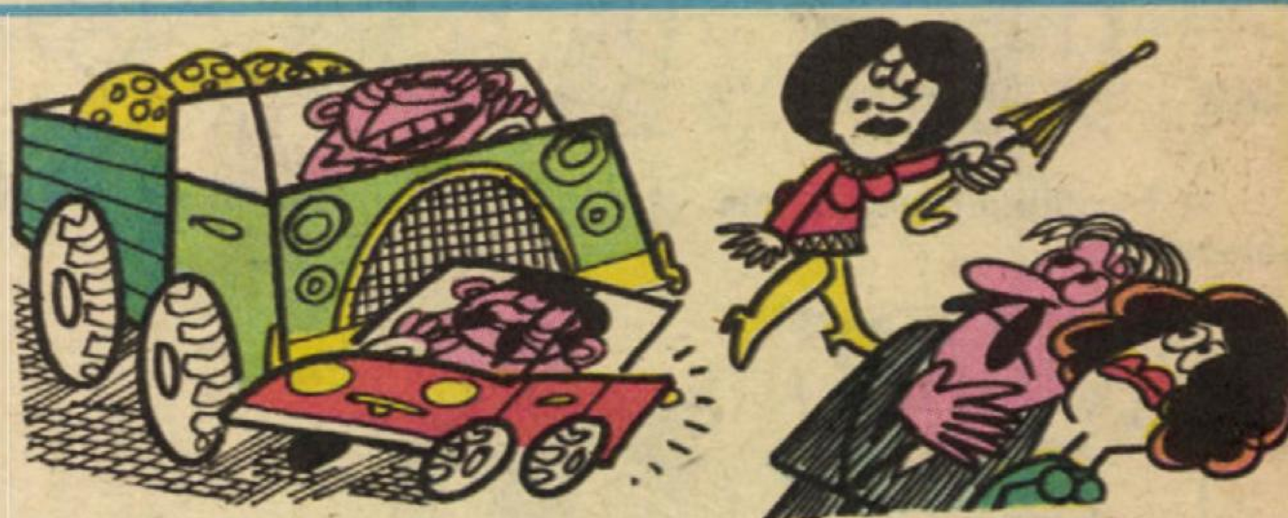
– Csehszlovákiai síturán pihentem ki az év fáradalmait.

FÜLÖP GYÖRGY:

– Volt egy nagy sikerélményem: megúsztam a tőkés gazdasági válságot.

– Két karambolom volt: az egyik egy teherautóval, a másik a feleségemmel.

– Arra a szép őszre júliusban, és a felejthetetlen télre szeptemberben.

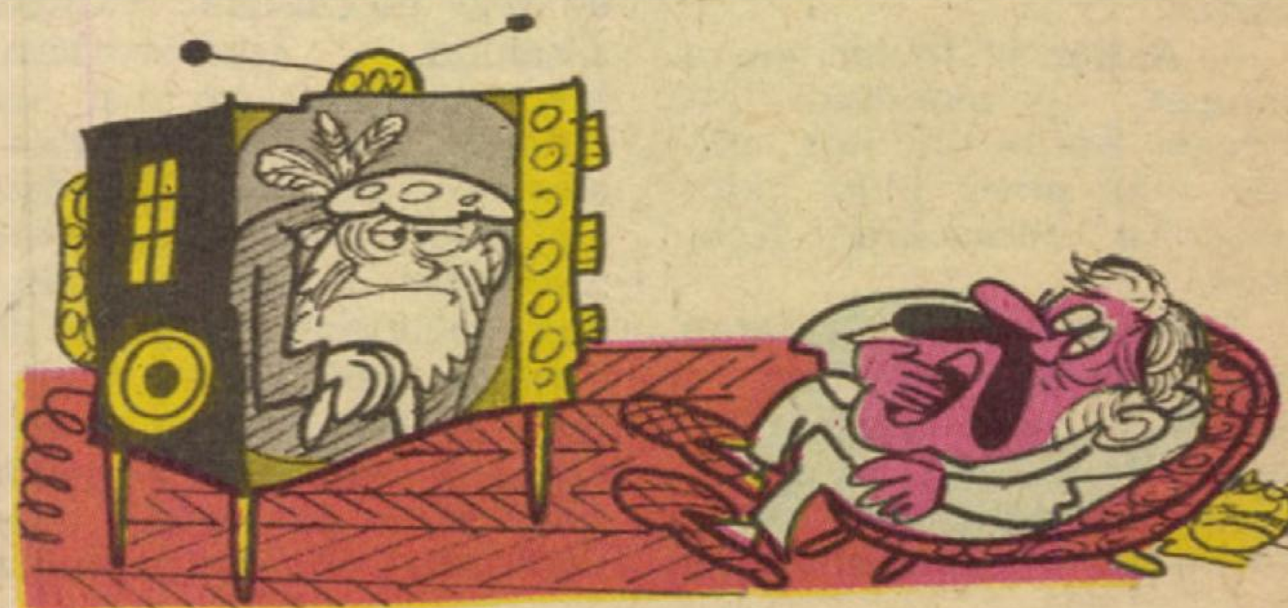

– Egy rendkívüli magyar filmre. Különleges élmény volt: megértettem ...

– A nagy tengeri csatára a magyar tengeriföldeken.

– VIII. Henrikre, aki számtalan folytatás után végre megöregedett, de akkor jött Angliai Erzsi és kezdte elölről ...

Megkérdeztük munkatársainkat:

MIRE EMLÉKEZNEK AZ ELMÚLT ESZTENDŐBŐL?

BALÁZS-PIRI BALÁZS:

EGY POMPÁS MAGYAR GÓLRA...

...EGY IZGALMAS KÜLFÖLDI UTAZÁSRA...

VÁM ZOLL

PARIS

MADRID

...EGY BALATONI NAPLEMENTÉRE...

...EGY KITŰNŐ TÉVÉJÁTÉKRA...

...EGY SZÁL NŐI HAJRA...

...DE MINDENRE ÉN SEM EMLÉKEZHETEM!

HÉ, ÖREGEM, MI LESZ A KÖLCSÖN-ADOTT SZÁZASOMMAL?

Júliusi vasárnap

Ha majd egyszer a távoli jövőben visszagondolok az 1974-es esztendőre, alighanem ez a nap jut eszembe: július 7.

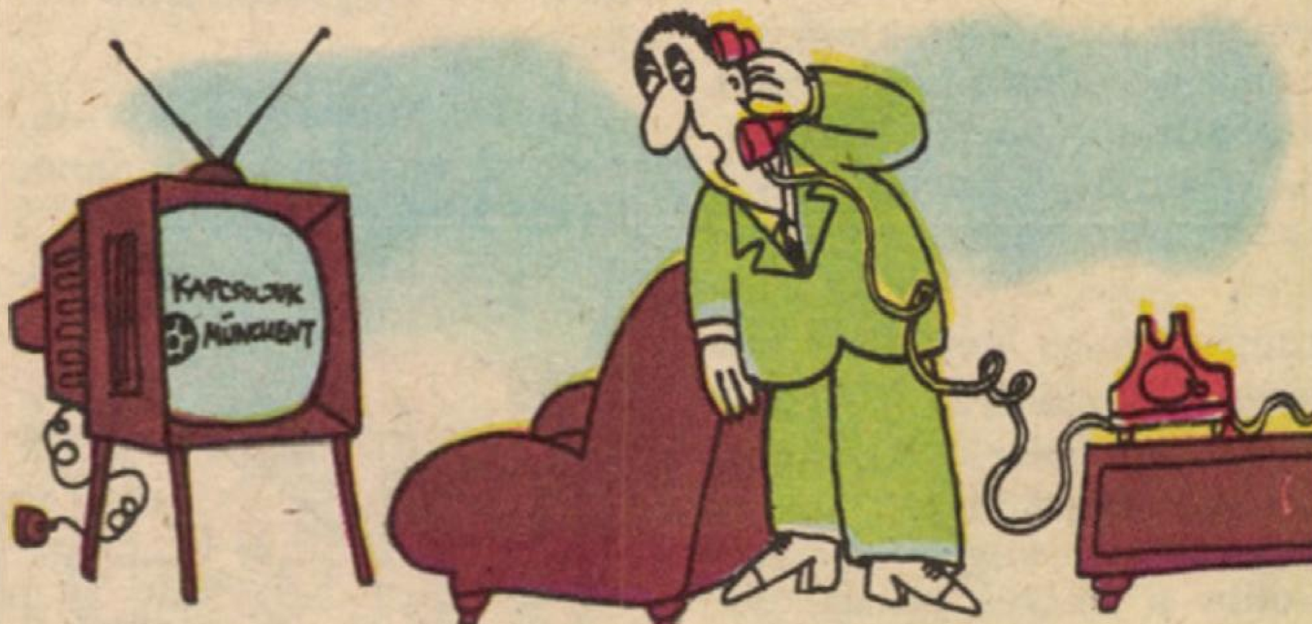
Igazi nyári vasárnap volt, csend ült a városon, de én a végsőkig felcsigázva vártam erre a napra. Nemcsak én. Velem együtt sok millió honfitársam és sok millió honfitársammal együtt még sok száz millióan a földgolyó minden pontján.

Ha netán elfelejtették volna, emlékezetükbe idézem: erre a vasárnapra volt kitűzve a futball világbajnokság döntője a müncheni olimpiai stadionban, a Német Szövetségi Köztársaság és Hollandia csapatai között. Két héten át izgultunk, ki kerül a döntőbe, meg egy kicsit azért is, hátha valami enyhe vigasztalást sugároz a képernyő, hogy talán akad egy-két csapat azon a világbajnokságon, amelyet mi is megverhettünk volna, ha odakerültünk volna. Akárhogy is, idegeim pattanásig feszültek, amikor sor került a két legjobb összecsapására.

Tehát július 7., vasárnap VB-döntő.

Mindent gondosan előkészítettem. Feleségemet sikerült meggyőzni arról, hogy ezen a vasárnapon nem érdemes kirándulnunk, mert a meteorológia rossz időt jósol, de ha nem jósolna rossz időt, akkor sem hagyhatnám el otthonomat, mert sajnos életbevágóan fontos dolgom van: el kell készítenem doktori disszertációmat a kontangens diverterek fotomontogén diverzifikációjáról. Nőm futballügyekben teljesen járatlan lévén, mitsem tudott a müncheni közvetítésről, így hát meghajolt az érvek roppant súlya alatt, és beletörődve nekiállt klopfolni a vasárnapi ebédnek valót, ami ugyancsak fontos alkotóeleme volt annak, hogy a nagy pillanatot, amelyre délután három órakor került sor, tökéletes testi kondícióban köszönthessem.

Egyéb óvintézkedéseket is foganatosítottam. Értesítettem nagynénjeimet és nagybácsijaimat, unokahúgaimat és unokafivéreimet, hogy ezen a napon vidékre utazom, nehogy éppen a legrosszabb pillanatban látogassanak meg. Továbbá, beszereztem kellő

mennyiségű kőbányai sört, arra az esetre, ha az izgalomban megszomjazom. További mennyiséget arra az esetre, ha meghosszabbítanák a mérkőzést. Előző napon kihívattam a televíziószerelőt, vesse gondos műszaki vizsgálat alá a készüléket, de arra az esetre, ha a tévé mégis a legrosszabb pillanatban beadná a kulcsot, kölcsönös segélynyújtási egyezményt kötöttem a szomszéddal, hogy bármelyikünknek jogában áll a másikat felkeresni és ott a mérkőzést megtekinteni.

Minekutána minden a legnagyobb rendben volt és jött az idő, közöltem feleségemmel, hogy a disszertációból már elég volt, kell egy kis kikapcsolódás és bekapcsoltam a televíziót.

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon és az egész gondosan előkészített hadművelet egy pillanat alatt romjaiban hevert.

Természetesen nő volt a dologban. Méghozzá nem akármilyen nő. Egyelőre csak annyit árulhatok el róla, hogy Nórának hívták, dús barna haja volt, gyönyörű, felfelé kunkorodó szempillája, formás lábai, makulátlanul selymes bőre. Az igazat megvallva, jelentkezését már hetek óta vártam, mégis érzékenyen érintett, hogy éppen ebben a sorsdöntő pillanatban hallok róla, sem előbb, sem később, hanem éppen akkor, amikor Cruyff és Gerd Müller ott áll egymással szemben a középkörben és a bíró menten a sípjába fúj.

Nóra azonban éppen most jelentkezett, amikor megkezdődött az évszázad mérkőzése, bensőmben pedig fél évszázadom konfliktusa. Mit válasszak: nézzem meg a müncheni döntőt, vagy rohanjak hozzá, a hamvas szépségű, fiatal, nagyon fiatal leányzóhoz?

Már én amilyen futballbolond vagyok, bizony a meccsnél maradtam. „Majd holnap... Ma már nem"... dadogtam a telefonba és visszaültem a készülék elé.

Július 7. Vasárnap. VB döntő napja. Ezen a napon született ugyanis első unokám, a kis Nóra, erről az eseményről érkezett a telefonüzenet. Talán, ha megnő, megbocsátja nekem, hogy nem látogattam meg az első órában. De futball-világbajnokság csak egyszer esik négy esztendőben.

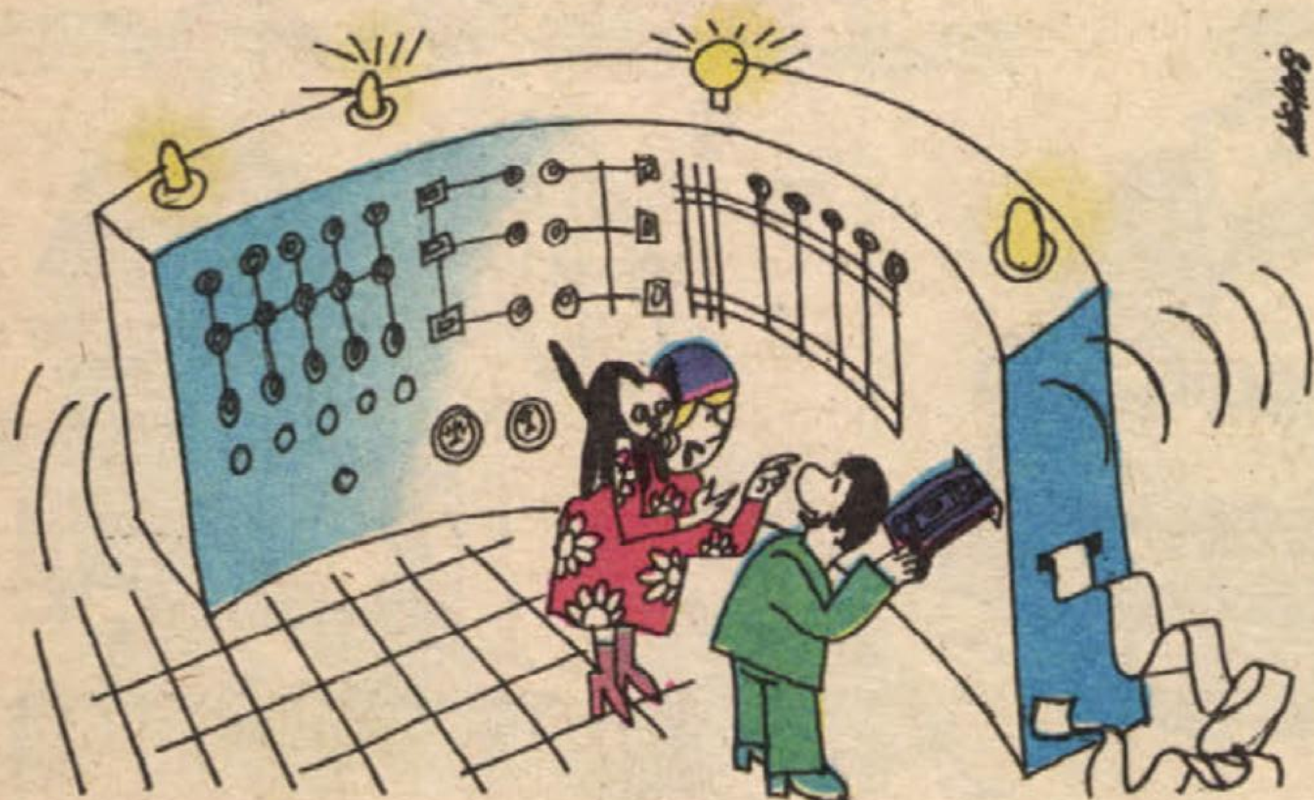
Novobáczky Sándor

Megkérdeztük munkatársainkat:

MIRE EMLÉKEZNEK AZ ELMÚLT ESZTENDŐBŐL?

MÉSZÁROS ANDRÁS

EGY KORSZERŰ JÓSNŐRE

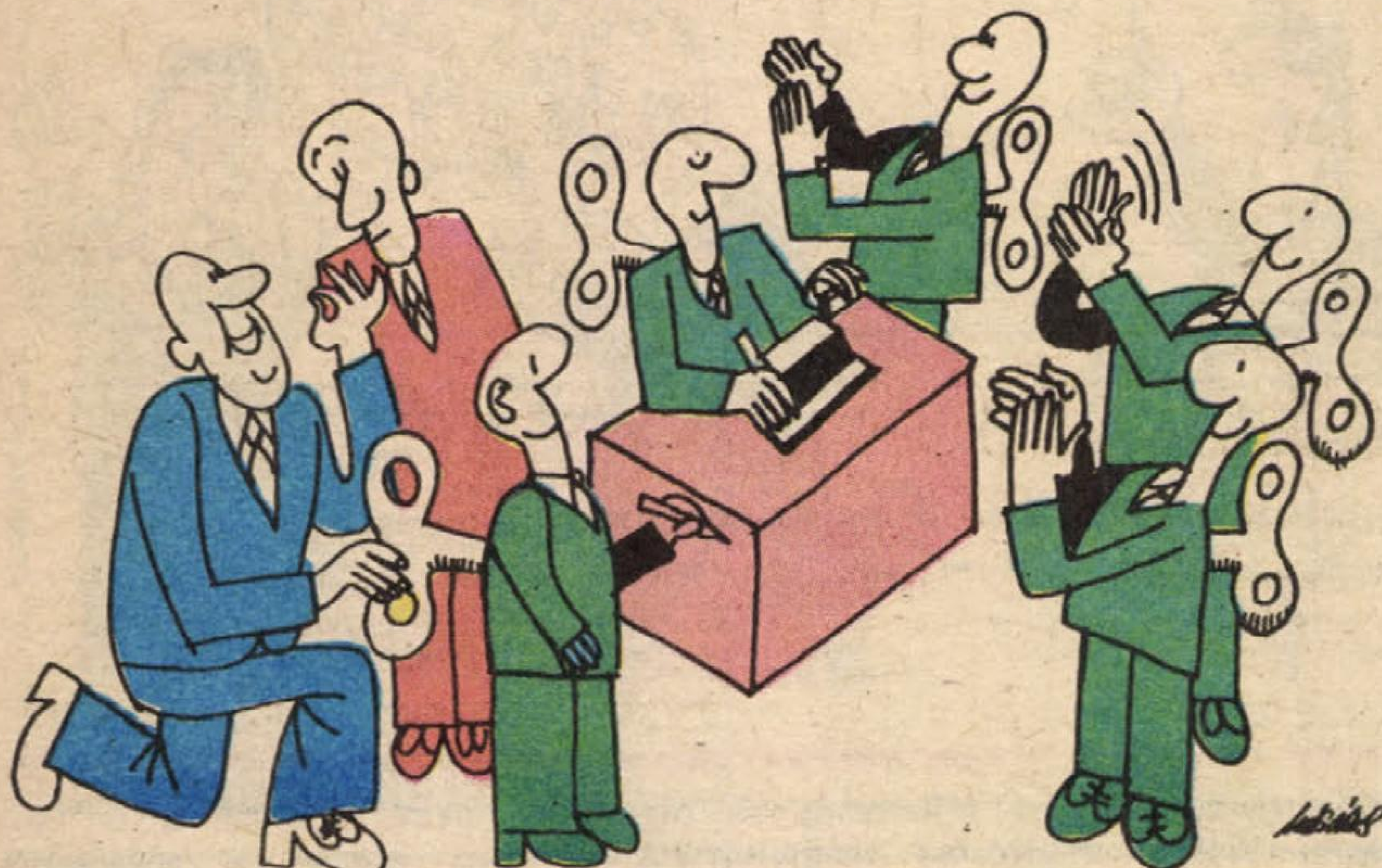

– Ha jól betáplálják, mindent megmond...

EGY SZEZONVÉGI KIÁRUSÍTÁSRA

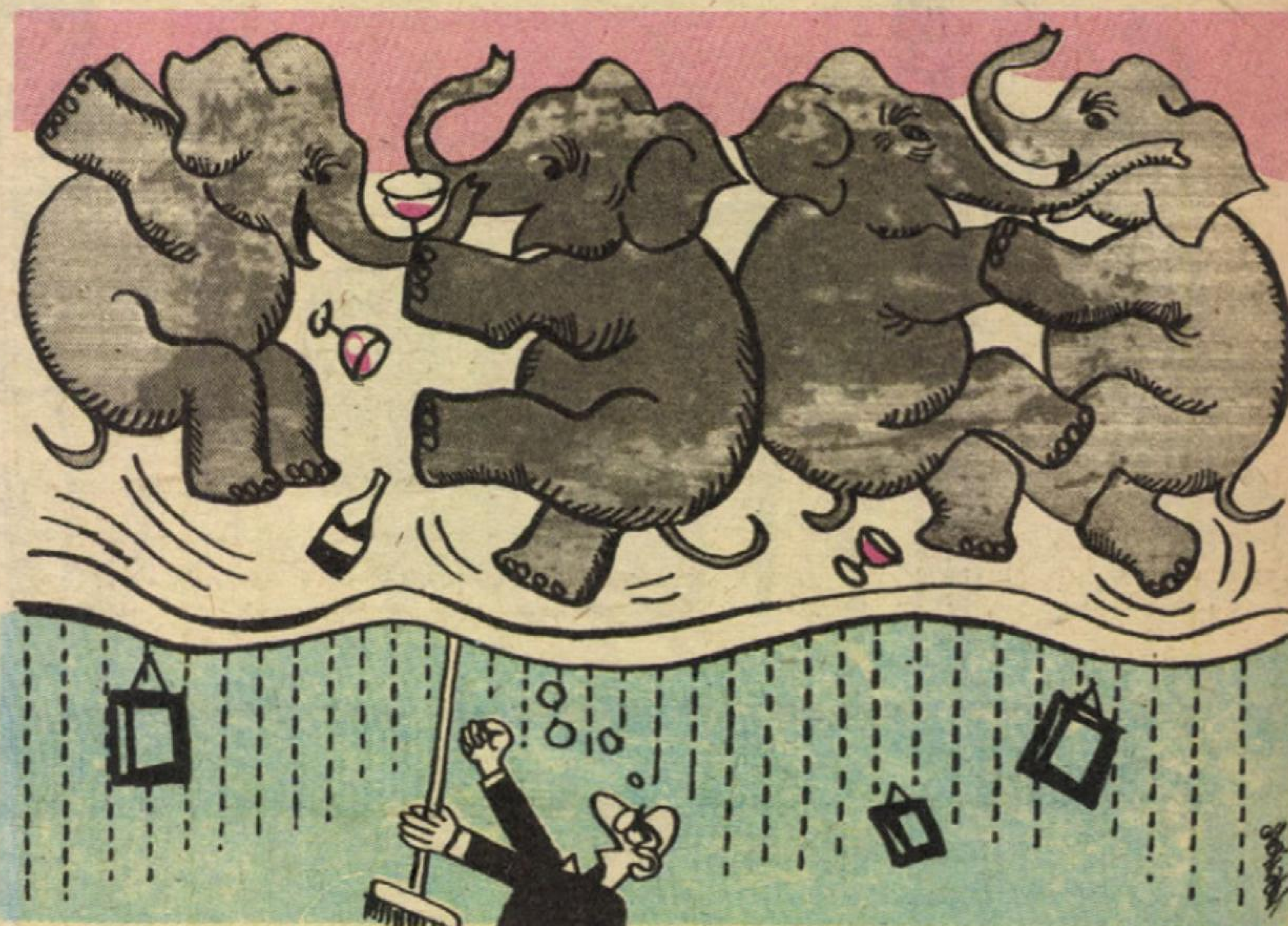

EGY MŰSZAKI BEMUTATÓRA

– Tökéletes munkaerők: pontosak, dolgosak, és mindennel meg vannak elégedve...

SZILVESZTERRE

NA JA!

Tavaszutón, nyáron, kora ősszel, ha arra vezet az utam, vagy félórára mindig kikötök a Klauzál téren, nézem a kártyázókat.

Külön öröm, ha ott látom köztük Béla bácsit.

Nem mintha Béla bácsi feltűnően vonzó jelenség lenne, afféle rokonszenves, szellemes, nyájas férfiú.

Korántsem. Béla bácsi goromba, kötekedő, rikácsoló hangú öregember, kopottas és kétes tisztaságú öltözékben.

Mindez azonban semmit sem változtat azon a vitathatatlan tényen, hogy Béla bácsinál nagyobb ultizót nem szült Klauzál téri anya! Nemcsak hogy minden finomságát és fortélyát ismeri e nemes játéknak, ráadásul rendkívüli az emlékezőtehetsége is.

Például vitás esetekben, jóval a nézeteltérésekre okot szolgáltató parti lejátszása után is, felsorolja pontosan, hogy leosztáskor milyen lapok voltak a három játékos kezében, hogyan történtek egymás után az ütések. És mellesleg megmondja, be is bizonyítja, hogy mi lett volna a helyes húzás, hol történt a hiba.

Szóval Béla bácsi — ulti-fenomén.

Csak azért nem világhírű, mert az ulti még nem terjedt el egész glóbuszunkon.

Csak azért nem gazdagodott meg az ultin, mert oda kevés a zsenialitás, némi szerencse is szükségeltetik, meg valamennyire értelmes partnerek.

Béla bácsi ilyen részletes bemutatására azért volt szükség, hogy a Kedves Olvasó legalább megközelítőleg felmérhesse az engem ért megtiszteltetés jelentőségét.

1974 augusztus 17-én, azon a szombat délutánon, Béla bácsi nem játszott, a kőasztal szélénél állt, kibicelt, rosszkedvű volt, a szokásosnál is zsémbesebb.

Azért én mégis csak melléje léptem, hátha átsugárzik valami rám is az ő mérhetetlen talentumából.

Egy érdekes partinál, látszólag erős adu és jó hajtószín ellenére, a felvevő elbukta az ultit is, a negyvenszázat is, lerítt az arcáról, maga sem értette, hogyan történhetett ez?!

A kibicek heves vitába kezdtek, én meg összeszedtem minden bátorságomat, halkan odasúgtam Béla bácsinak:

— Kis tök indulás, aztán kétszer adu, és jó mindene, hazajön az ász is, a tízes is.

Anélkül, hogy felém fordította volna a fejét, Béla bácsi azt mondta:

— Na ja!

Azaz igazam van, jól látom a dolgot!

Nem tudom, megértik-e hogy én mit éreztem akkor?

Hiszen ezzel a két kis szóval, ezzel a négy betűvel, ezzel a najával Béla bácsi engem valósággal lovaggá ütött!

Ezt a naját, Béla bácsi elismerését a sors nagy ajándékának tartom, olyan kitüntetésnek, amelyet már soha nem lehet elvenni tőlem!

Rendben van, nem igazán választékosan megfogalmazott dicséret ez a naja, de hát ki ad ilyen külsőségekre, amikor Béla bácsi egyetértését fejezi ki?

Na ja!

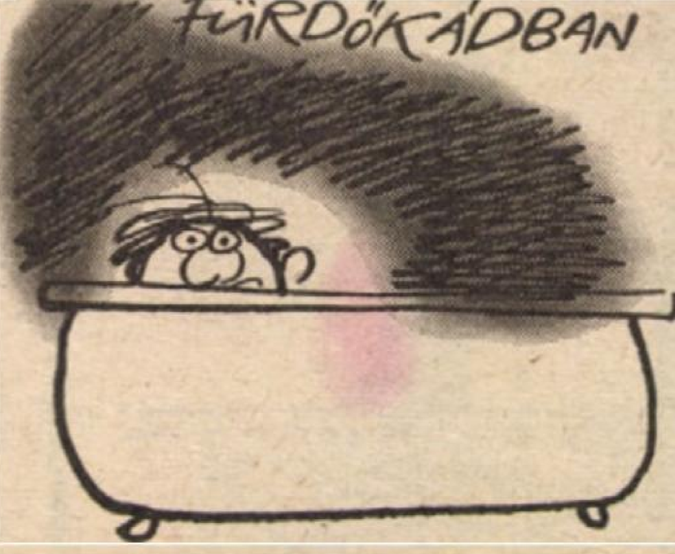
Kürti András

Megkérdeztük munkatársainkat:

MIRE EMLÉKEZNEK AZ ELMÚLT ESZTENDŐBŐL?

SAJDIK FERENC:

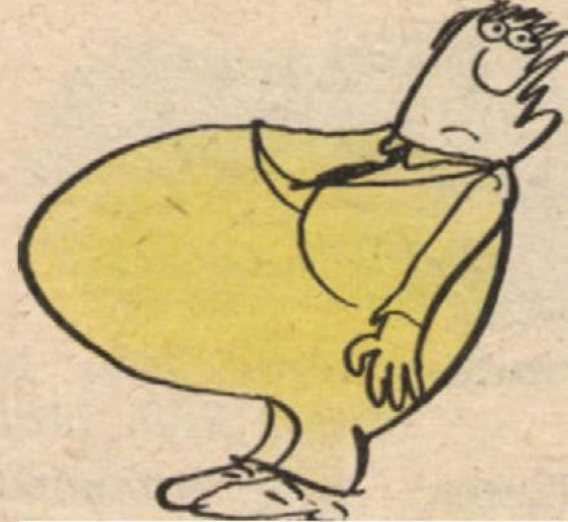

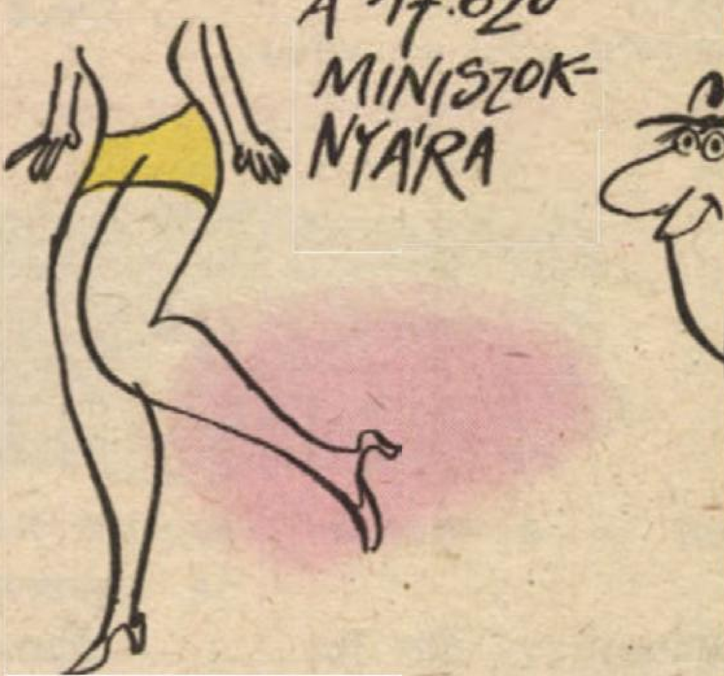

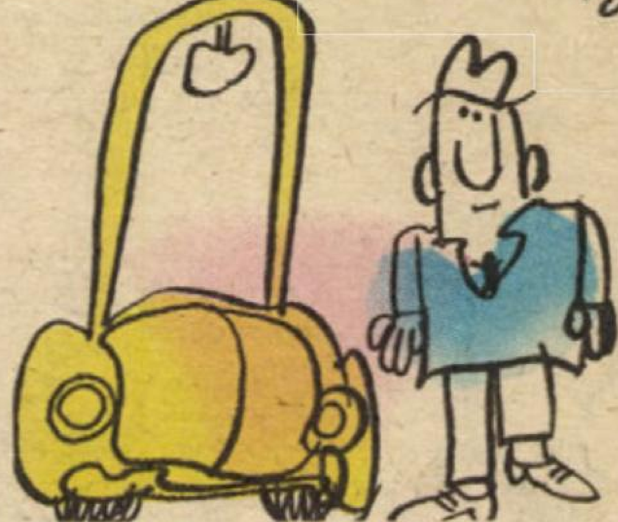

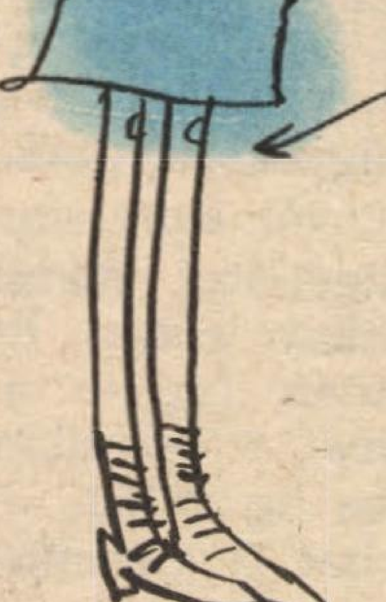

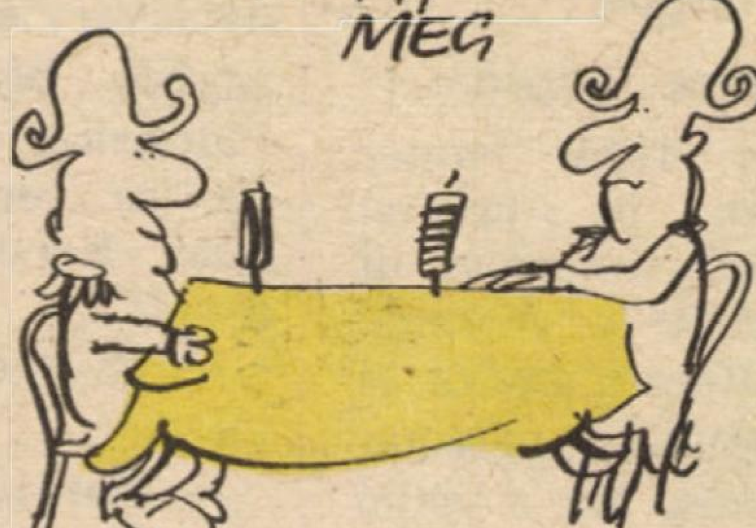

ILYEN VOLT SZŐKESÉGE

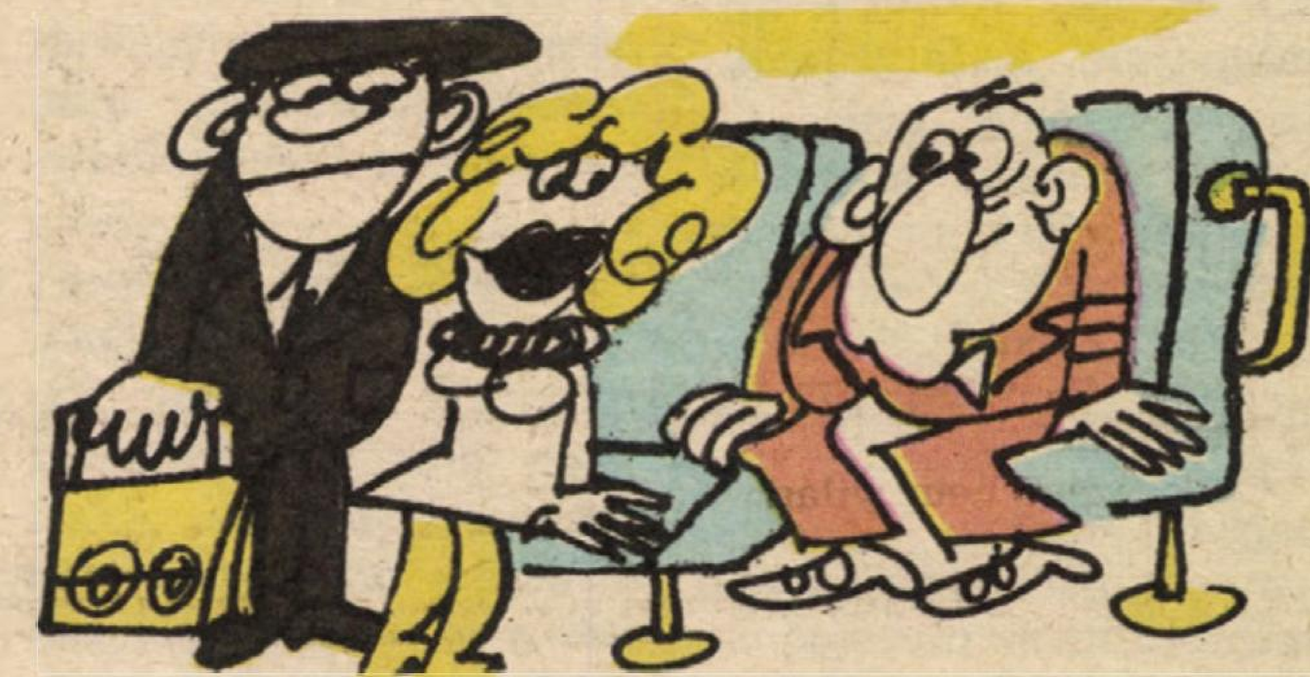
Ősszel történt. Egyhetes esőzés után végre kisütött a nap és jókedvre derítette a járókelőket, engem is. Bementem a fodrászomhoz — nem kellett várnom — és fél óra múlva, fazonigazítás és borotválás után enyhén illatozó kölnivíztől felfrissülve, vidáman hagytam el a szövetkezet borbélyműhelyét. Kihúztam magam és ruganyosan lépdeltem az autóbusz megállója felé. Nem vagyok már fiatal, de most valahogy nagyon frissnek, fiatalnak éreztem magam.

Szerencsém volt az autóbuszon is, sikerült az egyetlen üres helyet elfoglalnom. Az Üllői útnál szálltam fel, a Madách térig akartam utazni. Már elhagytam a Rákóczi út kereszteződését, újságomat kabátzsebembe gyűrtem és a leszálláshoz készülődtem.

Ekkor észrevettem, hogy egy csinos szőke nő bámul engem, feltűnő kitartással. Nagyon meglepett az érdeklődés: ennyire megfiatalított volna a borbély? Régen elmúlt már az az idő, amikor kalandokra vágytam, de most elhatároztam, hogy még egy megállót megyek. Talán megéri. Ha nem: leszállok. A Népköztársaság útja felé közeledett az autóbusz, amikor gondolkozni kezdtem. Semmi értelme az egésznek: leszállok.

Éppen fel akartam kelni az ülésről, amikor azt láttam, hogy a nő még az eddiginél is jobban néz. Figyel. Mintha mohóságot láttam volna a szemében.

Na még egy megállót... Nem, tévedésről nem lehet szó, hiszen már nemcsak

néz, hanem egy lépéssel közelebb is jött hozzám. Mégis belemenjek ebbe a kalandba? No de hátha az a férfi, aki mögötte áll, hozzátartozik? Ej, jobb, ha leszállok, már úgy is negyedórát kell gyalogolnom visszafelé. Félig felemelkedtem az ülésről, de újra lehuppantam. Ilyen lehetőséget ritkán kínál az élet. Mi tetszik neki rajtam? Hiszen legalább harminc évvel vagyok idősebb nála. No, de a nők ízlése néha kiszámíthatatlan. Már a Vígszínház felé közeledtünk, és még mindig rajtam pihent a szép szőke nő tekintete. Egyedül van! A mögötte álló férfi leszállt.

Fürst Sándor utca, Margitsziget, Óbuda. És ekkor nagy csalódás ért. A nő hátatfordított, már nem érdekeltem őt. Talán megharagudott, hogy még egy mosolyra sem érdemesítettem?

A nő most leszállt, én utána. A Madách téren kellett volna leszállnom, és most itt álltam az Árpád Fejedelem útján. A szőke nő átment az úttesten, én követtem. S ekkor végre nagy bátran megszólítottam őt:

— Bocsánat, az autóbuszon úgy láttam...

— Hogy merészel engem megszólítani?

— De én... én azt hittem, hogy annyira néz...

— Persze, hogy néztem. Maga mindig úgy tett, mintha le akarna szállni, én pedig folyton azt lestem, hogy mikor szabadul fel végre a buszon egy ülőhely.

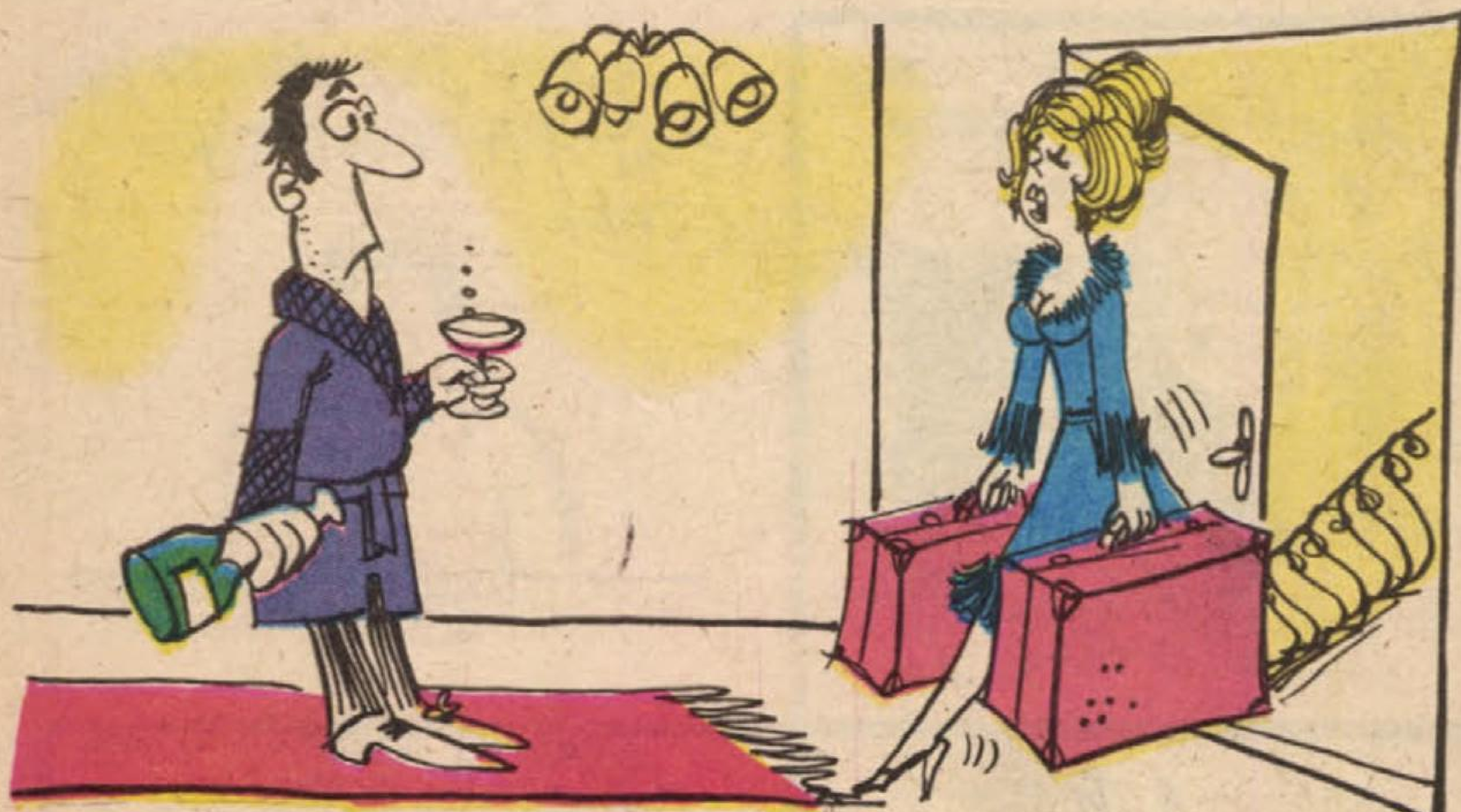
Palásti László

Megkérdeztük munkatársainkat:

MIRE EMLÉKEZNEK AZ ELMÚLT ESZTENDŐBŐL?

BARÁT JÓZSEF:

A SZABADSÁG 17 PILLANATÁRA

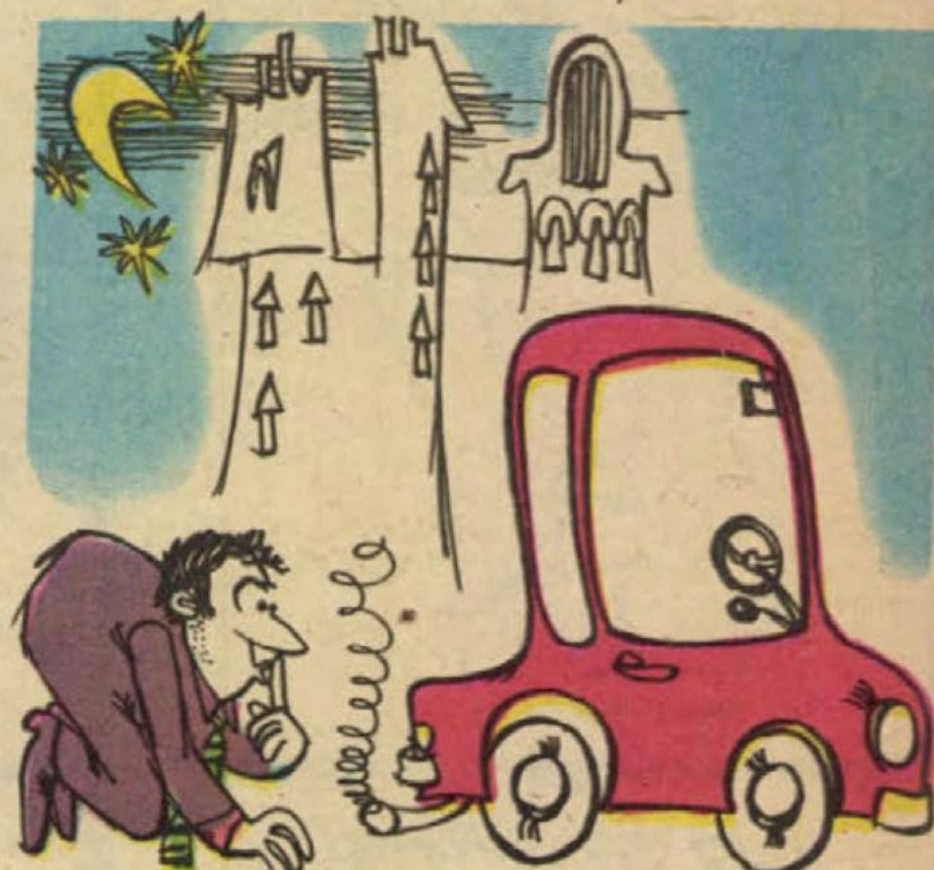

– Meggondoltam, mégsem megyek vissza a mamához...

CSÚCSIDŐBEN A SŰRÍTETT 53-AS AUTÓBUSZJÁRATRA

AZ 1974-ES ÚJ CSENDRENDELETRE

– Pszt!!

Ketten beszélnek

— Megengedi, hogy feltegyek önnek egy úgynevezett szilveszteri körkérdést?

— Parancsoljon. Állok elébe!

— Mire emlékezik ön az elmúlt esztendőből?

— Ennyi az egész?

— Ennyi.

— Köszönöm, ez rendkívül kellemes kérdés, mert erre nagyon pontos, szabatos és részletes választ tudok adni.

— Tehát: mire emlékezik?

— Mindenre az égvilágon.

— Ennyi az egész?

— Ennyi.

— Ilyen jó a memóriája?

— Hálistennek. De ha megengedi, akkor most rátérek a részletekre. Természetesen január másodikával óhajtom kezdeni. Figyel?

— Hogyne, hogyne.

— Nos, 1974 január másodikán öt perccel hajnali háromnegyed öt előtt ébredtem. Azonnal bekapcsoltam a rádiót és meghallgattam Csóványos Dömét, aki a rádió „Szót kérek" rovatában egy engem csak nagyon távolról érdeklő kérdésről beszélt körülbelül három percig. Öt órakor meghallgattam a rádió reggeli krónikáját, de amikor a vidéki tudósítók villámriportjait kezdték adni, újra elszenderedtem és aludtam még egy fél órát. Akkor meghallgattam a falurádiót, azt követőleg pedig a reggeli krónika második kiadását. Hét óra előtt néhány perccel hallottam a lift zúgását, innen megtudtam, hogy az újságkihordó meghozta a reggeli lapokat. Kimentem az újságokért, meggyújtottam az olvasólámpát és fél nyolcig olvastam a lapokat, szokásom szerint hátulról visszafelé lapozva.

— Ennyire részletesen emlékezik arra a napra?

— Igen. Mondtam, hogy egészen kiváló a memóriám. Háromnegyed nyolckor kimásztam az ágyból, begyújtottam a fürdőszoba fali melegítőjét és megborotválkoztam. Részletezzem, hogyan?

— Ó nem, csak folytassa.

— Borotválkozás után letusoltam, megtörülköztem és felöltöztem. Ezt követőleg megreggeliztem, éspedig teát ittam két pirított kiflivel és egy kevés baracklekvárral, majd bevettem az orvosságot, amit naponta háromszor szedek és fél kilenc után tíz perccel elindultam a tizenkettes autóbusz megállójához, amelyre néhány másodperces várakozás után kényelmesen felszálltam.

— Ilyen részletesen emlékezik erre a napra?

— Mit szól hozzá, igen. De folytatom. Kilenc órára beértem a munkahelyemre, ahol mindjárt érkezésem után ittam egy kávét, ezt követőleg munkához láttam, ebédig dolgoztam, ebéd után telefonálgattam különböző embereknek különböző ügyekben, néhányan viszont engem kerestek telefonon kisebb és nagyobb ugyancsak különböző ügyekben, ittam még egy kávét, elolvastam néhány ügyiratot diktáltam néhány levelet, három óra után fogtam a kabátomat és felvettem, fejembe nyomtam a kalapomat és elmentem.

— Csuda, hogy milyen részletesen emlékezik.

— Hát igen. És tudja, hogy hova mentem? Az autóbusz megállójához. Hazamentem, felvettem a házikabátomat és ledőltem egy órácskára szundítani. Fél ötkor az íróasztalomhoz ültem azzal a szándékkal, hogy írok valamit, de nem írtam semmit, ellenben elővettem a Magyar Sakkélet legutóbbi számát és lejátszottam belőle néhány érdekes mesterjátszmát. Ezzel eltelt az idő egészen hét óráig.

— Ilyen pontosan emlékszik?

— Igen. Hétkor vacsoráztam, vagyishogy ittam egy csésze teát, ezúttal három pirított kiflivel és körülbelül tíz deka parizerrel. Fél nyolckor megnéztem a tévéhíradót és utána azt mondtam, hogy „ma nem volt valami nagyon érdekes", majd elkezdtem nézni a főműsort, de fél kilenc után abbahagytam, mert az volt az érzésem, mintha már láttam volna egyszer. Ezek után tíz óráig zenét hallgattam, tíz órakor bekapcsoltam a rádiót a hírek, az időjárásjelentés és a sporthírek miatt, fél tizenegykor pedig régi szokásomhoz híven lefeküdtem aludni. Ez volt január másodikán. Akkor most folytatom január harmadikával.

— Arra is emlékszik?

— Akár hiszi, akár nem, arra is.

— Fantasztikus. Mit csinált például január harmadikán délután ötkor?

— Az íróasztalom mellett ültem.

— És este kilenckor?

— Zenét hallgattam.

— És mit csinált például május huszonötödikén reggel háromnegyed hatkor?

— Hallgattam a falurádiót.

— És délután fél négykor?

— Ültem az autóbuszon.

— Micsoda memória! Uram, ön egy zseni.

— Nekem mondja?

(t.)

JANUÁR A LELTÁROZÁSOK HÓNAPJA

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

— Maguknak nem adhatok jegyet — mondta a pénztárosnő. — Ezt a filmet csak tizennyolc éven felüliek nézhetik meg.

A fiú könyörgésre fogta a dolgot:

— Nyugodtan beengedhet bennünket: nem a filmet akarjuk megnézni, mi csókolózni szeretnénk . . .

*

Két barátnő beszélget:

— Mondd, te tudsz angolul?

— Tudok.

— Hogy mondják azt angolul, hogy igen?

— Minek akarod tudni?

— Tegnap megismerkedtem egy angol fiúval.

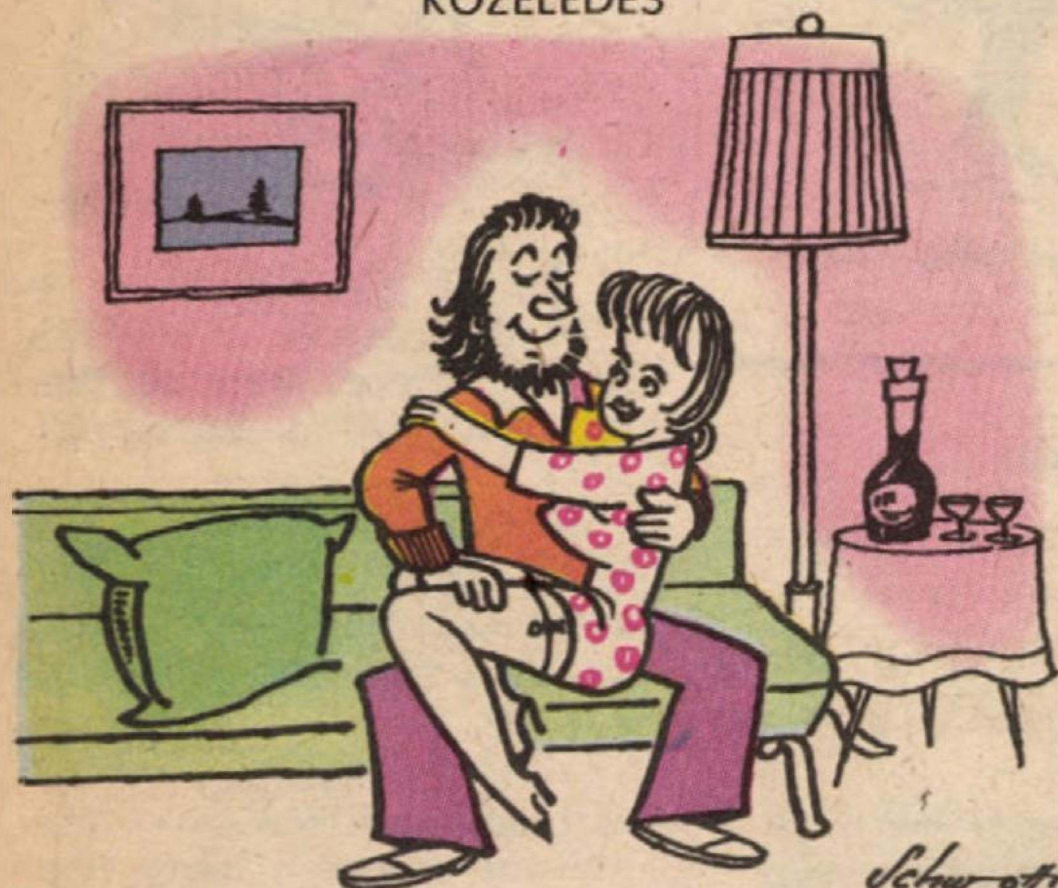
— Uram, visszahoztam a kutyát, amit tegnap vettem öntől: ez a kutya lop!

— Nem veszélyes . . .

— Hogyhogy nem veszélyes? Tegnap ellopott a konyhából másfél kiló hurkát.

— Ilyesmi bizony megeshet, de azt garantálom: pénzhez sose nyúl!

KÖZELEDÉS

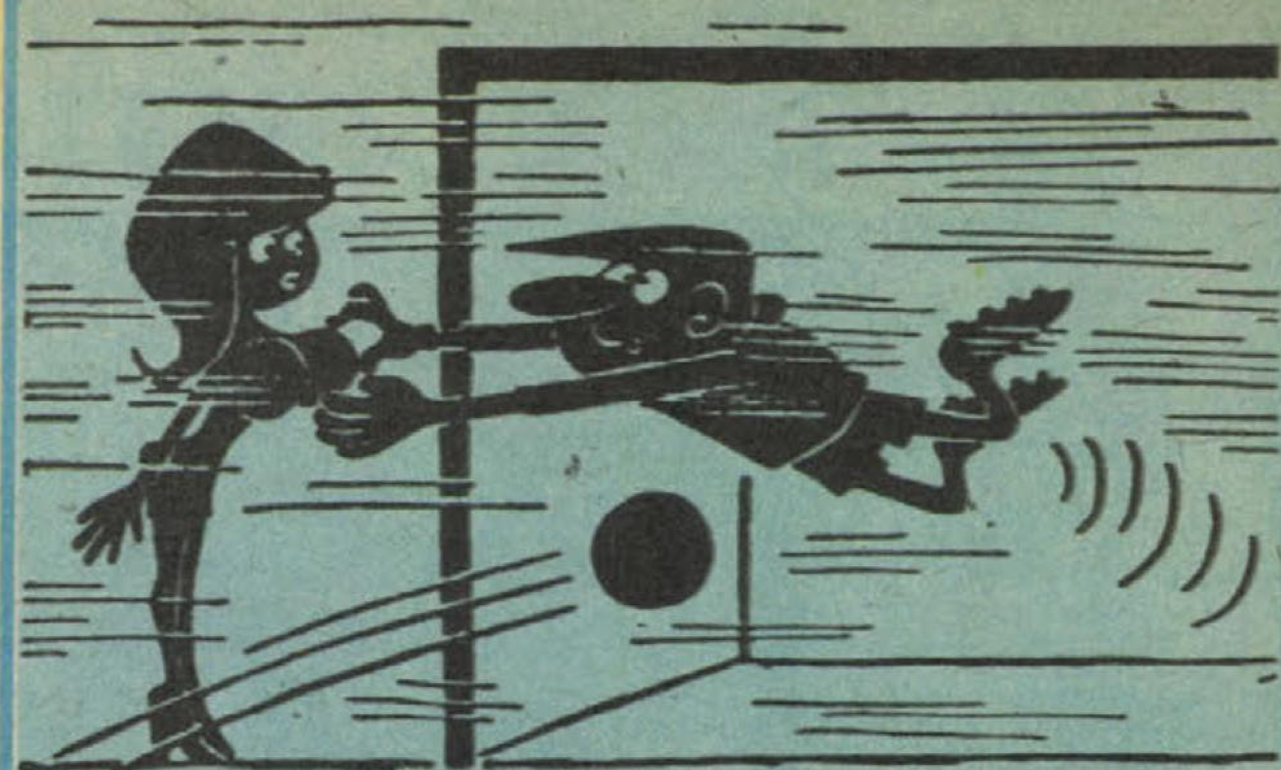

– Megengedi, hogy bemutatkozzam?
– Ráér, Ferike, majd ha jobban összeismerkedtünk.

LEVÉL A HEGYEKBŐL

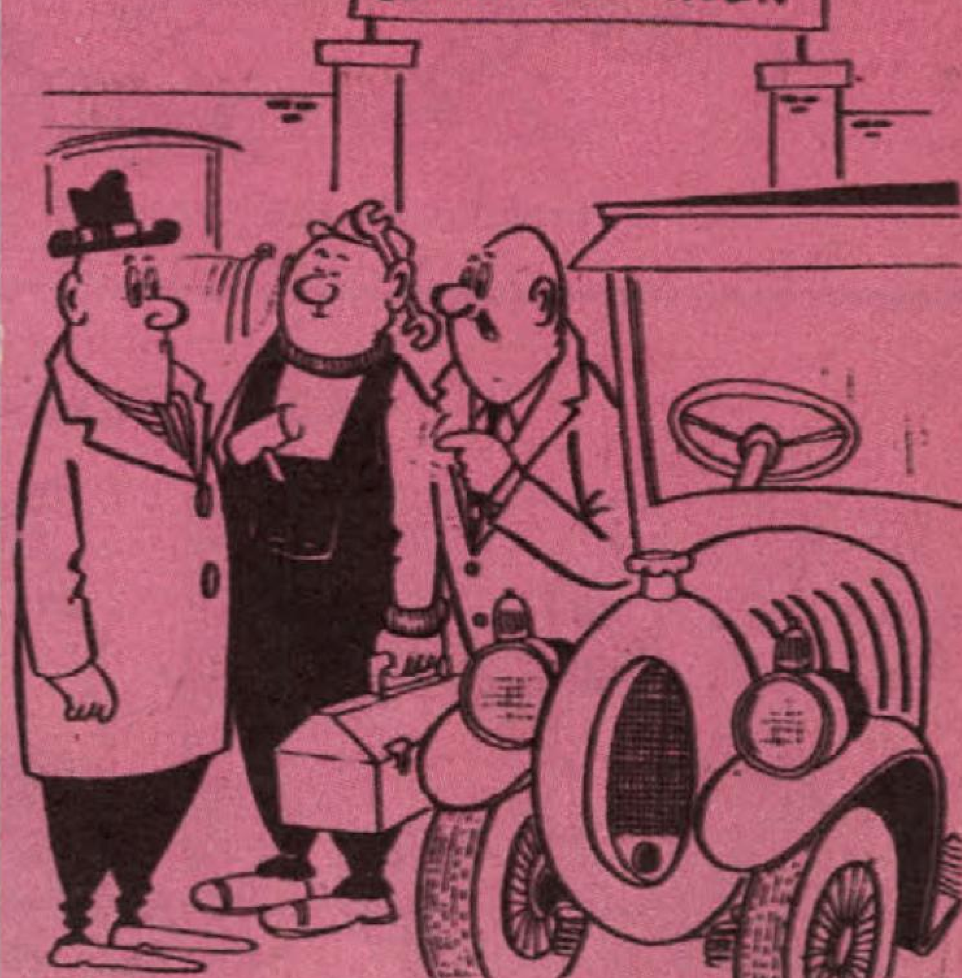
„Ma reggel érkeztem, az első lesikláson már túl vagyok . . ."

– Elnézést! Ebben a ködben nem látom a labdát, csak érzem . . .

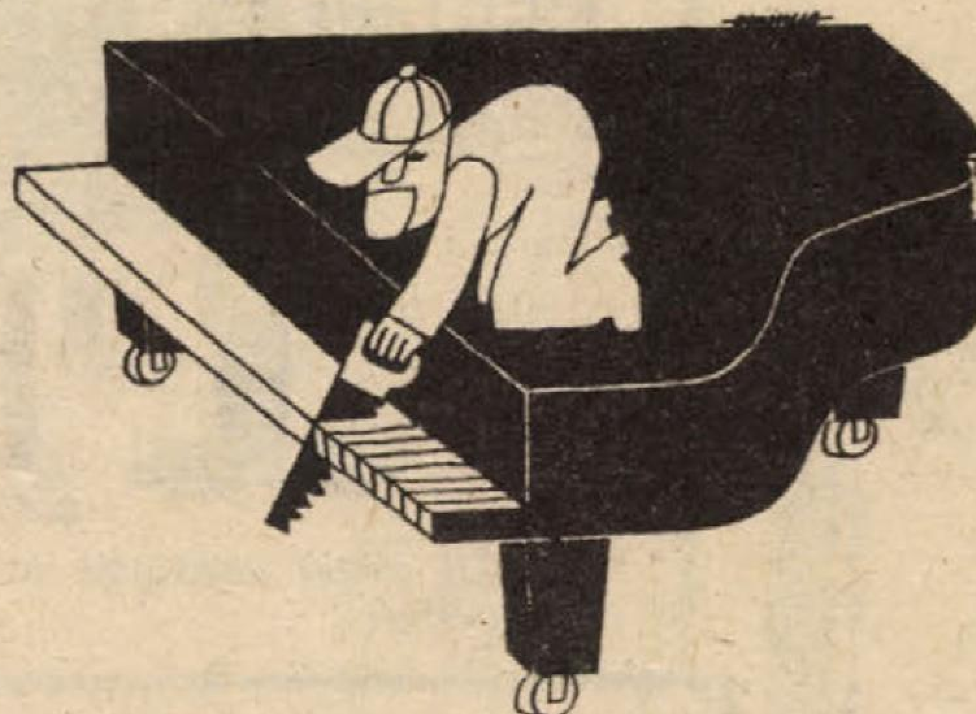
IMPORT HUMOR

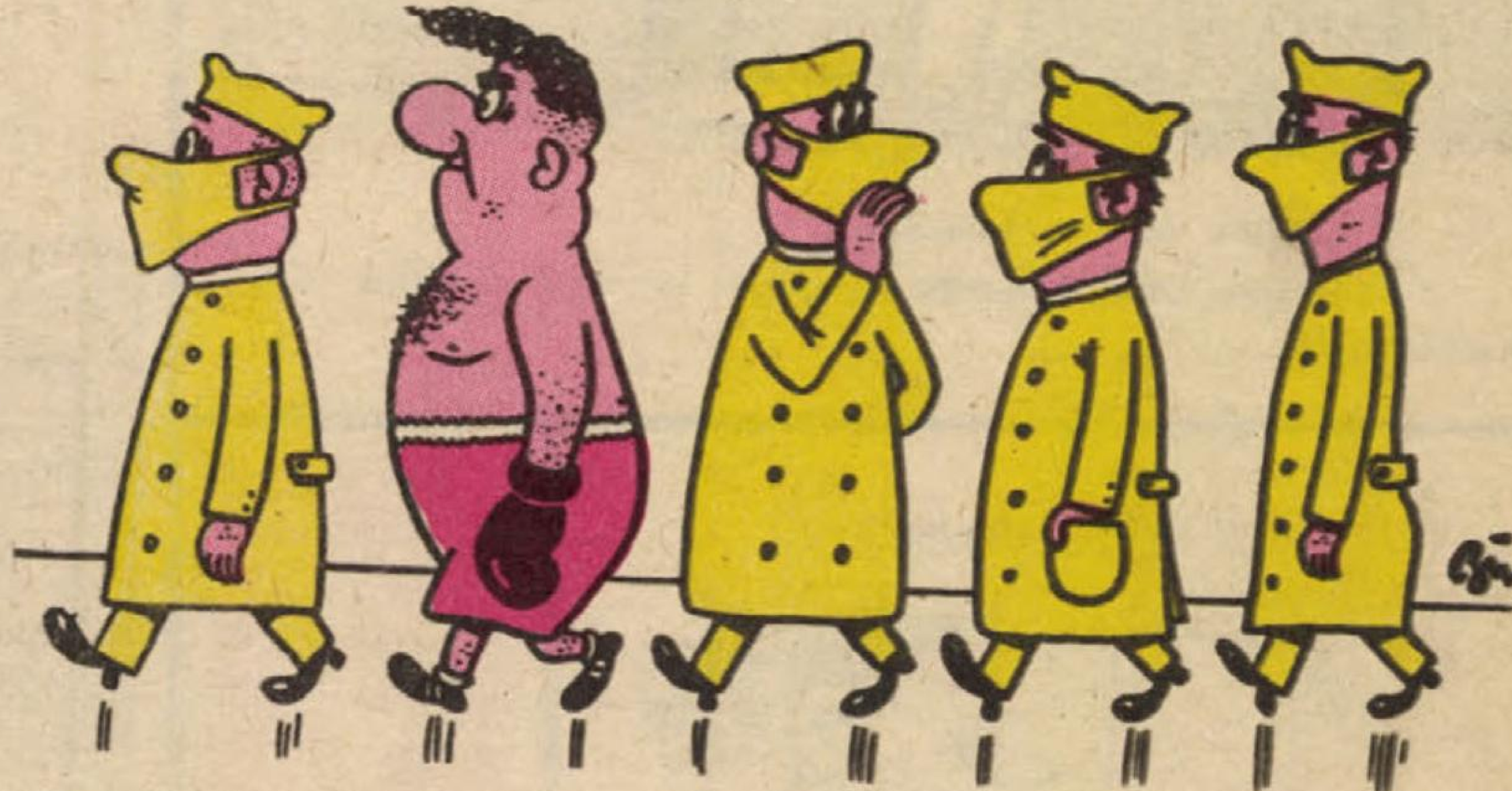
HASZNÁLT KOCSI

– Uram, az autó kifogástalan, de azért nem árt, ha szerződtet hozzá egy szerelőt . . .

ZONGORAKÉSZÍTŐ

– Ő az új altató-orvosunk . . .

NAIVITÁS

— Gyermekem született. Most már nem lesz gondom öreg napjaimra.

ILYEN IS VAN

— Harminc évvel ezelőtt érdekházasságot kötöttünk, de ma már csak a szerelem tart össze minket.

GRATULÁCIÓ

— Gratulálok! Hallom, táviratot kapott, melyben értesítették, hogy gyereke született.

— Igen, csak az a baj, hogy a feleségem vette át a sürgönyt.

SZILÁNKOK

KIKAPCSOLÓDÁS

— Ma jó leszek mindenkihez. Nekem is kell egy kis kikapcsolódás — mondta a gonosz ember.

ELLENŐRZÉS

A vállalati sikkasztó remegett, mert tudta, hogy bármelyik évtizedben kaphat egy ellenőrzést.

CSÓK

Tegnap a nyugdíjas Mariska nénit csókolózni láttam az urával a villamosmegállóban. Szeretném, ha mai fiataloknak tartanák őket.

NEHÉZ HELYZET

— Nálunk az üzemi légkör kitűnő, a vezetőség rendes, állásidő nincs, remek a munkaszervezés. Így aztán nagyon nehéz kifogást találnom; miért dolgozom rosszul?

NAGYRAVÁGYÁS

— Érettségi tétel szeretnék lenni — mondta az ifjú tudósjelölt.

HIRDETÉS

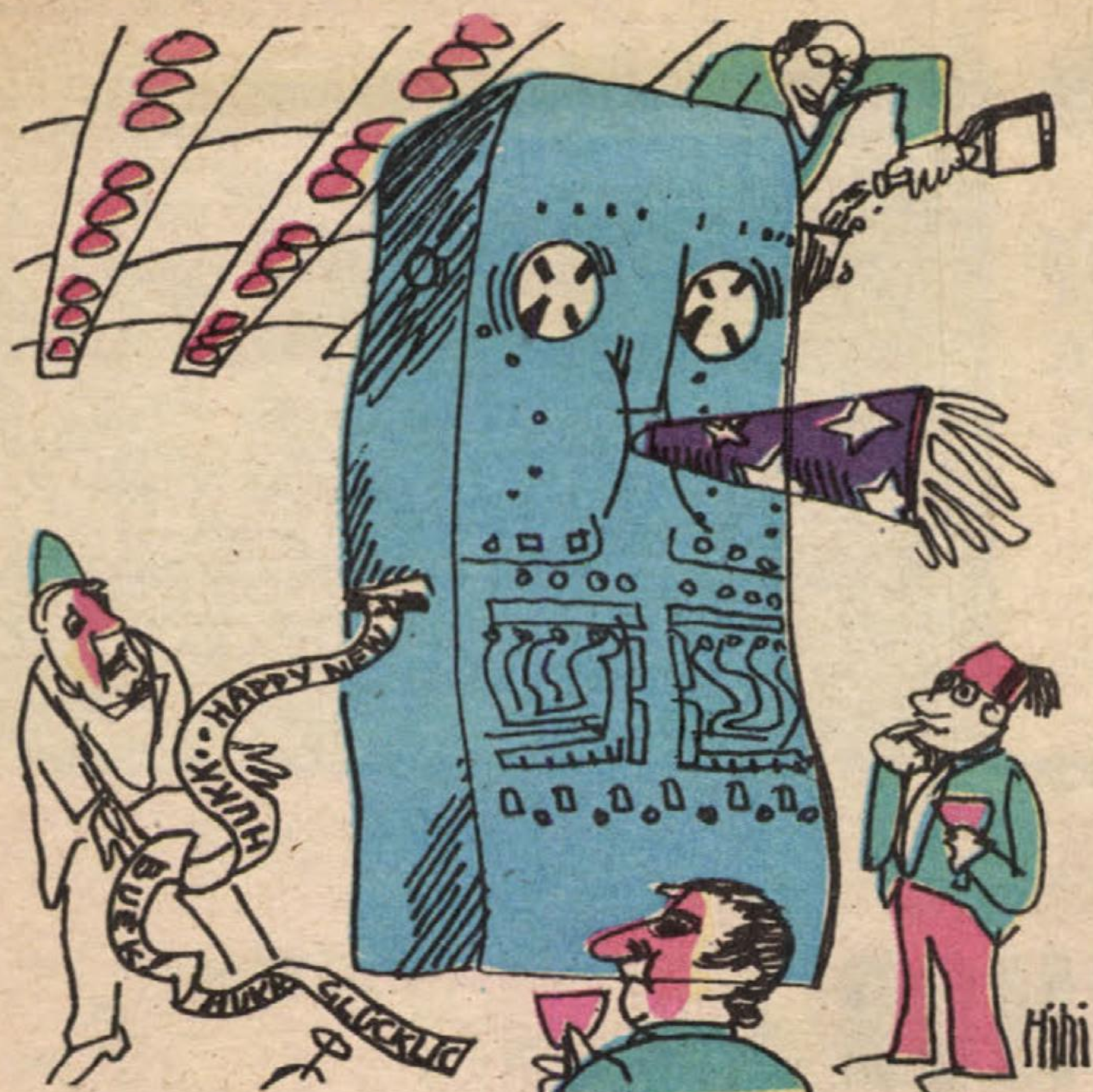
ÜZEMI PSZICHOLÓGUST KERESÜNK, AKI FIZIKAI MUNKÁT IS VÁLLAL

MAI ÓSZERES

— Mindenféle vadonatúj holmit veszek!

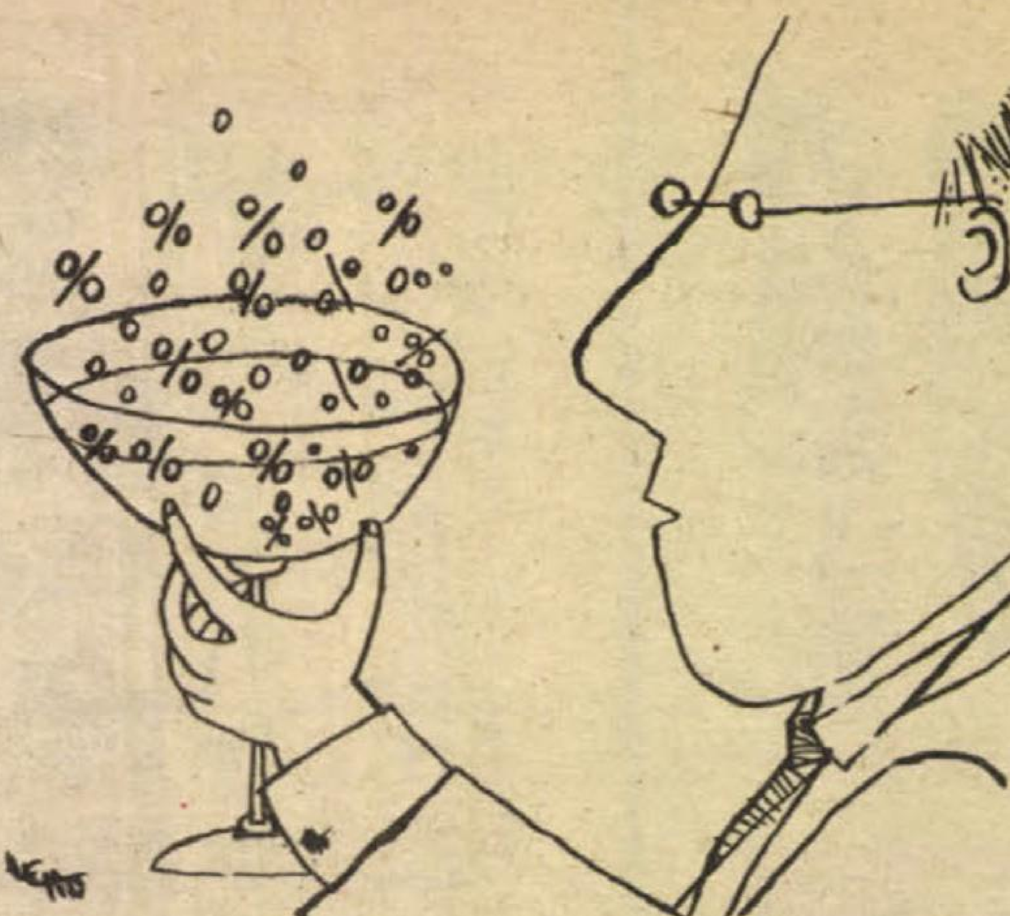
G. Sz.

SZILVESZTERI KOMPUTER

– Mit tápláltotok bele ebbe a masinába?

SZILVESZTERI PEZSGŐ

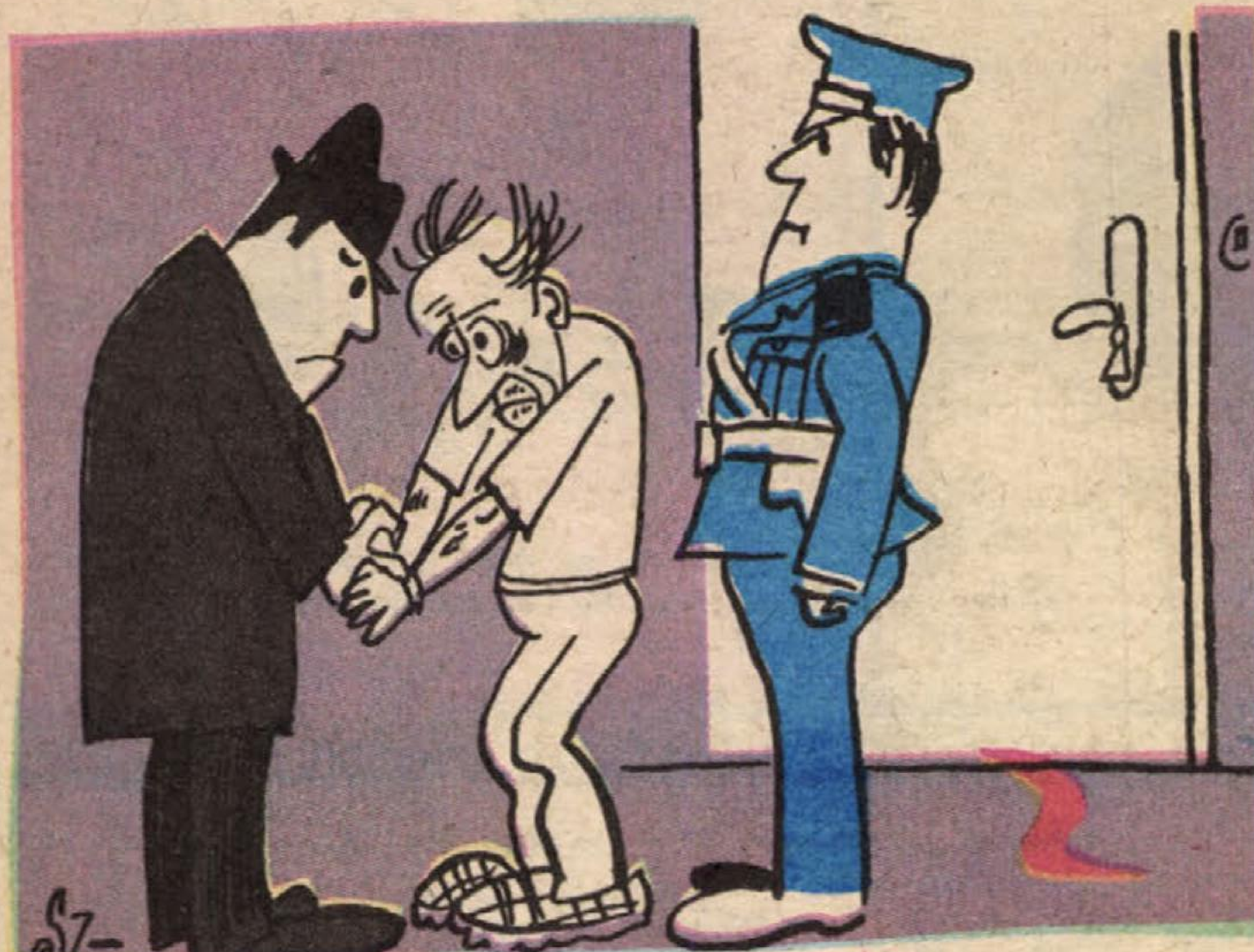

AZ ÚJ ÉVBEN

– Új életet kezdtem! A másik sarokra járok kocsmába!

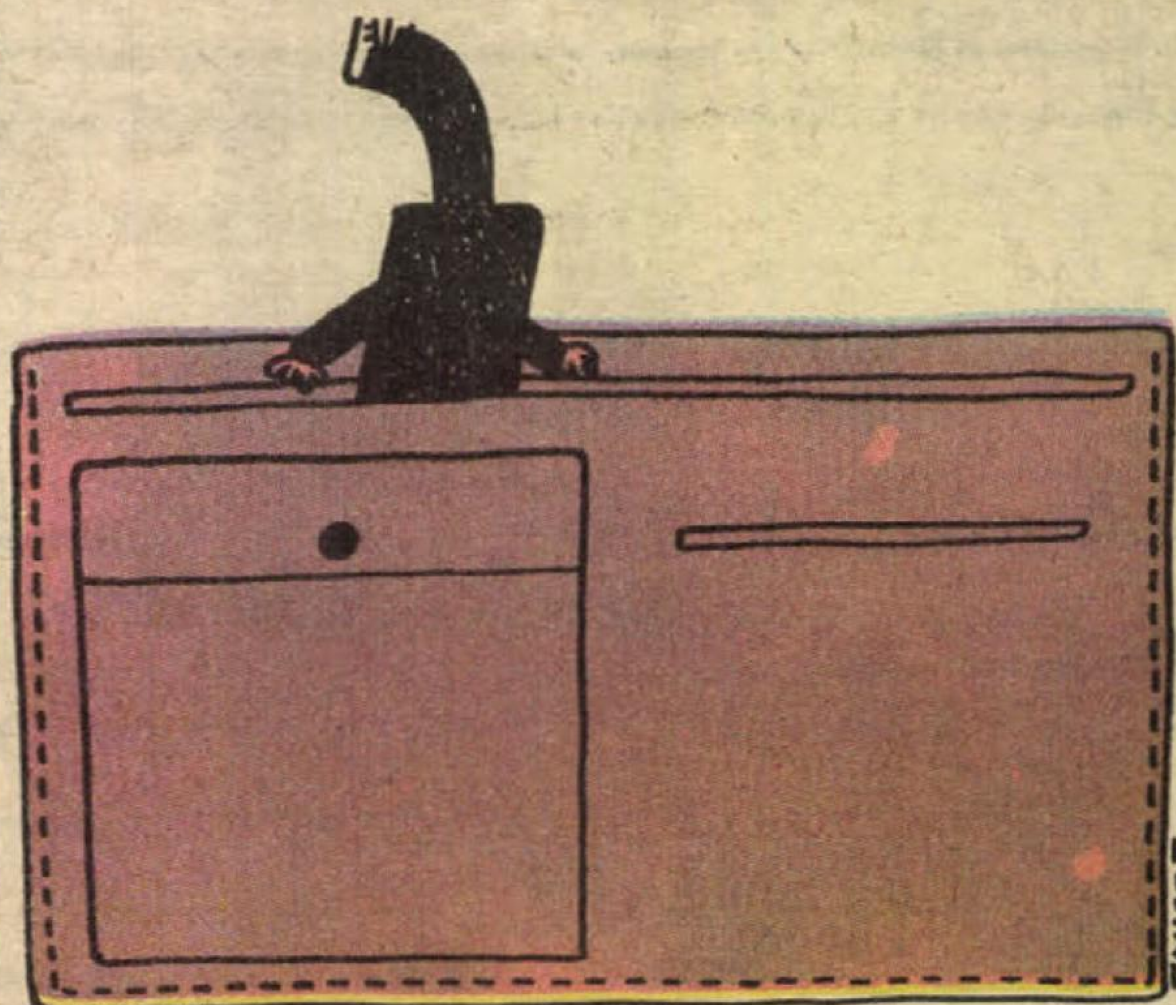
ERŐS FELINDULÁS

– Miért ölte meg a feleségét?

– Karácsony után elkezdte összeírni: mit kell vennünk jövő karácsonyra.

PÉNZTÁRCA ÜNNEPEK UTÁN

JÓL NEVELT LAKÓK

ÚJÉV HAJNALÁN

– Hogy hol vagy, azt meg tudom mondani, de hogy ki vagy, azt nem tudom...

TRIBÜN

Sandro Mazzola a múlt héten játszotta háromszázötvenedik bajnoki mérkőzését a milánói Inter színeiben. Először 1961 júniusában lépett pályára, furcsa körülmények között. Az Inter előzőleg 2:0-ra legyőzte a Juventust, de a szövetség valami szabálytalanságot észlelt és újrajátszást rendelt el. Az Inter vezetősége megsértődött és az ismétlésre egy ificsapatot küldött el. Ebben játszott Mazzola is. A srácok 9:1-re kikaptak, de a becsületgólt Sandro lőtte. Tizenegyesből.

Don Revie, az angol válogatott új menedzsere mondta:

— A futballhétnek két olyan napja van, amelyikre sosem szabad gondolni. A tegnap és a holnap.

Indul az amerikai fedettpályás atlétikai szezon. Ezzel kapcsolatban egy történet a közelmúltból:

Wolfgang Nordwig, az NDK egyik olimpiai bajnoka Louisville repülőterén hosszan nézte az élénk forgalmat.

— Ugye csodálatos? — rajongott a kísérője. — Maguknál odahaza hány légitársaság működik?

— Nálunk csak egy.

— Látja, itt meg szinte minden gép más céghez tartozik. Nem remek?

— Remek — mondta Nordwig. — Ennek köszönhetem, hogy én most itt vagyok Louisvilleben, a poggyászom San Franciscóban, az egyik rudam Los Angelesben, a másik meg New Yorkban.

Erik Kjelström, a svéd Bornskog városka plébánosa különös szentbeszédet mondott:

— Kedves híveim. Némelyikőtök arcán a gond felhőit látom borongani. Legyetek jó reménységgel, mert közel a ti boldogságtok órája. Most kapom a hírt, hogy Bornskog csapata a 85. percben 2:0-ra vezet Tengsmundenban.

(p. p.)

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

„TÜKRÖM, TÜKRÖM..."

Melbourne városában a leghíresebb ausztrál idegklinika igazgatója, dr. Robert Stanley cikket jelentetett meg egy helyi orvosi közlönyben. A cikk az igazgató Polly nevű papagájának idegbajáról számolt be. Stanley doktor előadta, hogy számos keresztezés következtében a papagájnak olyan dús és színpompás tollazata nőtt, ami a szóbanforgó fajtánál párját ritkítja. A papagáj évekig békésen rikácsolt az ideggyógyász rendelőjének várószobájában, mígnem egy kezelésre várakozó hölgy unalmában kézitükröt nem tartott a madár elé. Polly meglátta a tükörben rendellenesen színpompás tollazatát — és ettől idegrohamot kapott. Stanley doktor részletesen leírja, milyen nyugtatókkal kezelte az idegbeteg papagájt, amíg kéthónapos kúra után rendbehozta.

Tanulság: egy papagáj ne nézzen tükörbe.

„NYUSZI ÜL A..."

Összeomlás fenyegeti a hírneves Playboy-birodalmat. Hugh Hefner évekkel ezelőtt a Playboy című szex-lap megalakításával új korszakot nyitott a nyugati újságkiadás történetében. Utóbb valóságos üzleti birodalmat épített ki a lap köré: Amerika és Nyugat-Európa városait Playboy-klubok hálózták be, ahol válogatottan szép, nyuszikosztümbe bújtatott lányok hálózták be a vendégeket. Hefner közben többszörös milliomos lett.

Decemberben a chicagói rendőrfőnökség váratlanul bejelentette, hogy bűnügyi eljárás indul a szex-lap milliomos ellen. Az amerikai rendőrség kábítószer csoportja ugyanis kiderítette, hogy a Playboy-klubokat „mellékesen" kokain és heroin forgalmazásra használták, s a csomagocskák többnyire a nyuszinak öltöztetett leánykák bájos kosztümjeiben voltak elrejtve.

Úgy látszik, a nyuszik ülni fognak, de nem a fűben.

HIVATÁSTUDAT

Carlisle angliai városkának Centurion nevű színházában előadták David Gooderson, ifjú színész és színpadi szerző „A számkivetett" című darabját. Mielőtt a függöny felment volna, a színház igazgatósága rémülten közölte a szerzővel — aki egyben az egyszemélyes darab főszereplője is volt —, hogy a színház teljesen üres. Mindössze két jegyszedőnő húzódott meg a falak mentén. David Gooderson azonban nem veszítette el bátorságát és eljátszotta saját darabját a teljesen üres színházban. A Times színikritikusa szerint ez volt az első ilyen eset az angol színjátszás évszázados történetében.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László
Főszerkesztő-helyettes: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely kézbesítő postahivatalnál, a kézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI, Budapest V., József nádor tér 1. sz.) közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215-96162 pénzforgalmi jelzőszámlára. Előfizetési díj egy évre: 90.— Ft, félévre: 45.— Ft, negyedévre: 22,50 Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában
74.2308/2-52 — Budapest V.,
Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Ofszet rotációs eljárással,
Ultraset 72-es gépen
Felelős vezető: Bolgár Imre
vezérigazgató

INDEX: 25 504

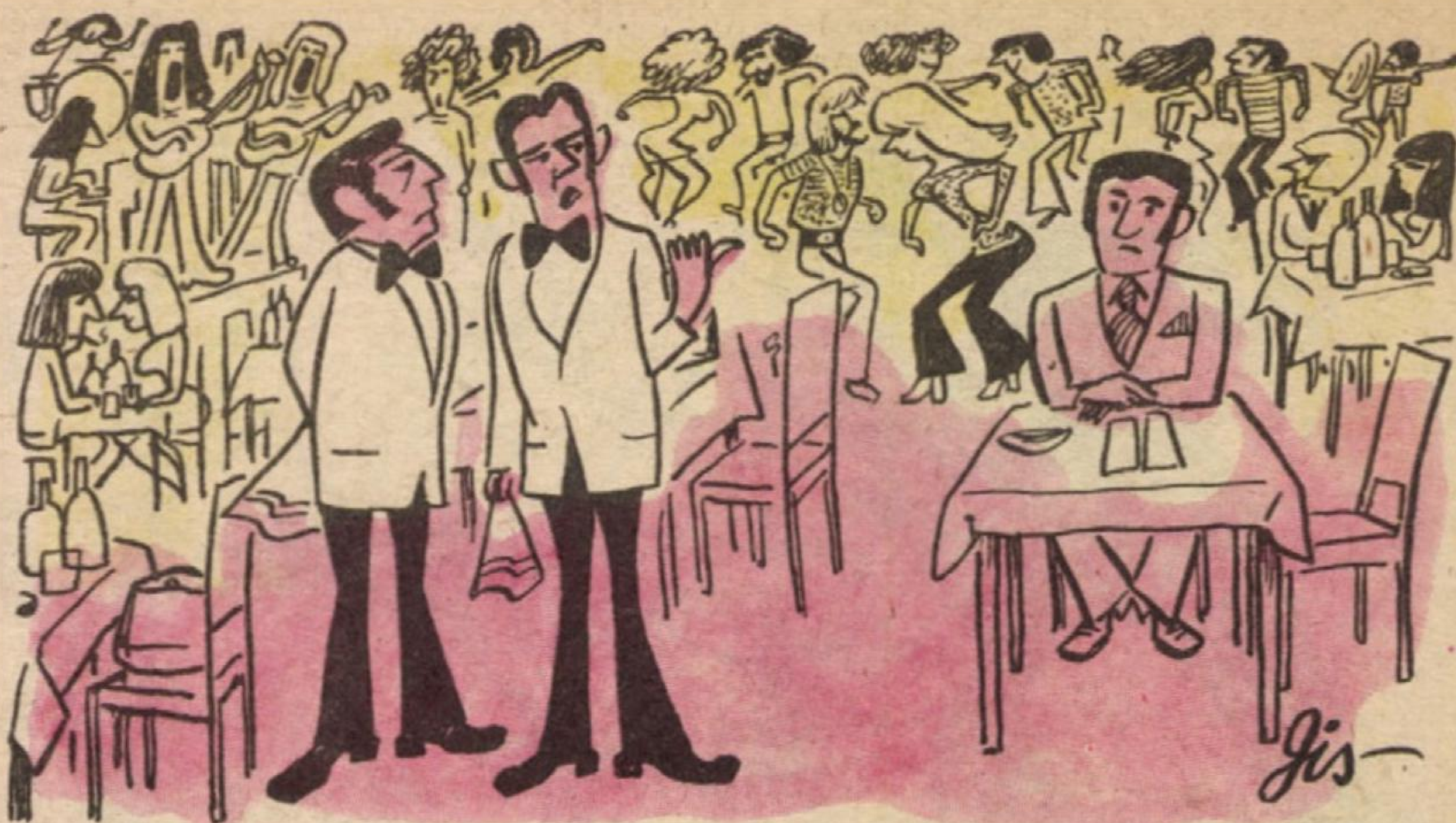
HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Miért akarsz öngyilkos lenni?

— Unom az életemet.

— S azt gondolod, hogy az öngyilkosság majd elszórakoztat?

ÖTÓRAI TEA

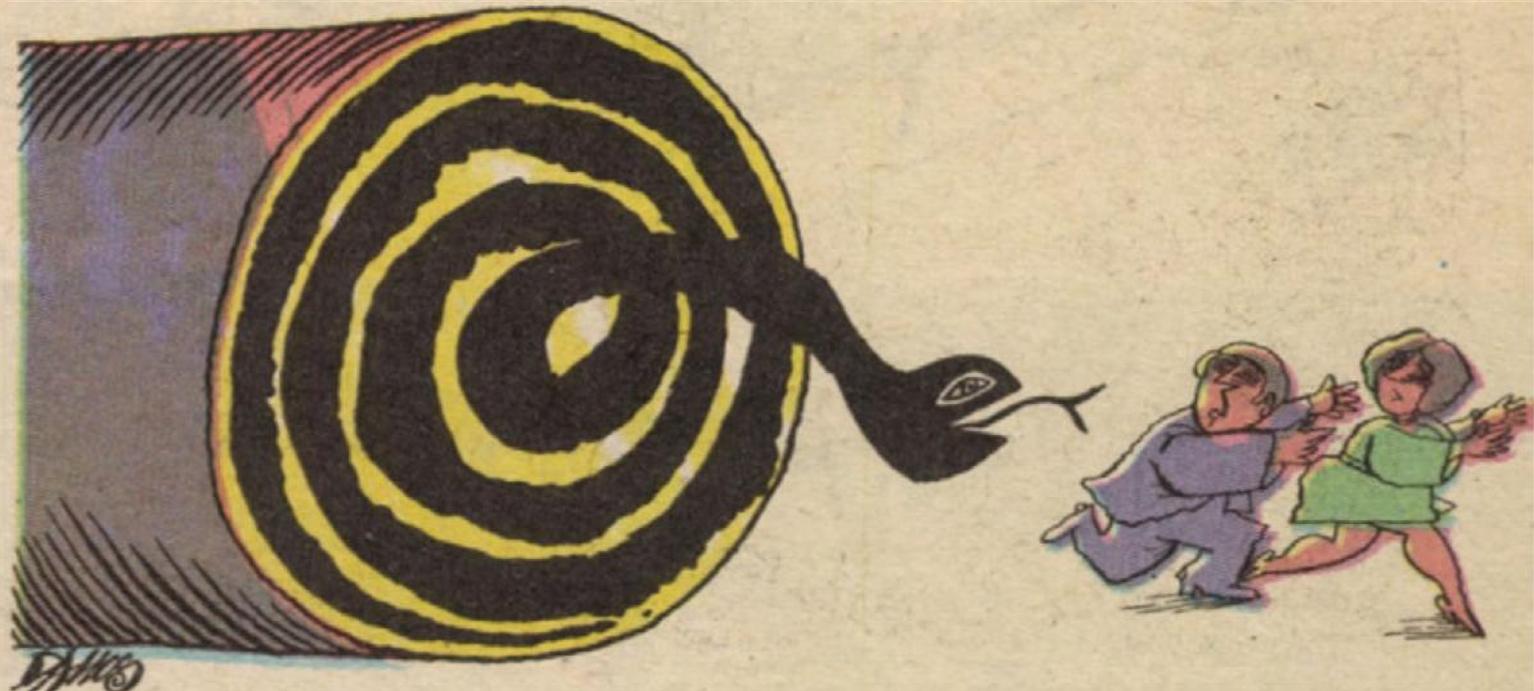
— Ez a vendég viccel velem. Teát kért...

BEJGLI VICCEK

Dallos Jenő rajzai

— Ezt hivják karácsonyi labirintusnak...

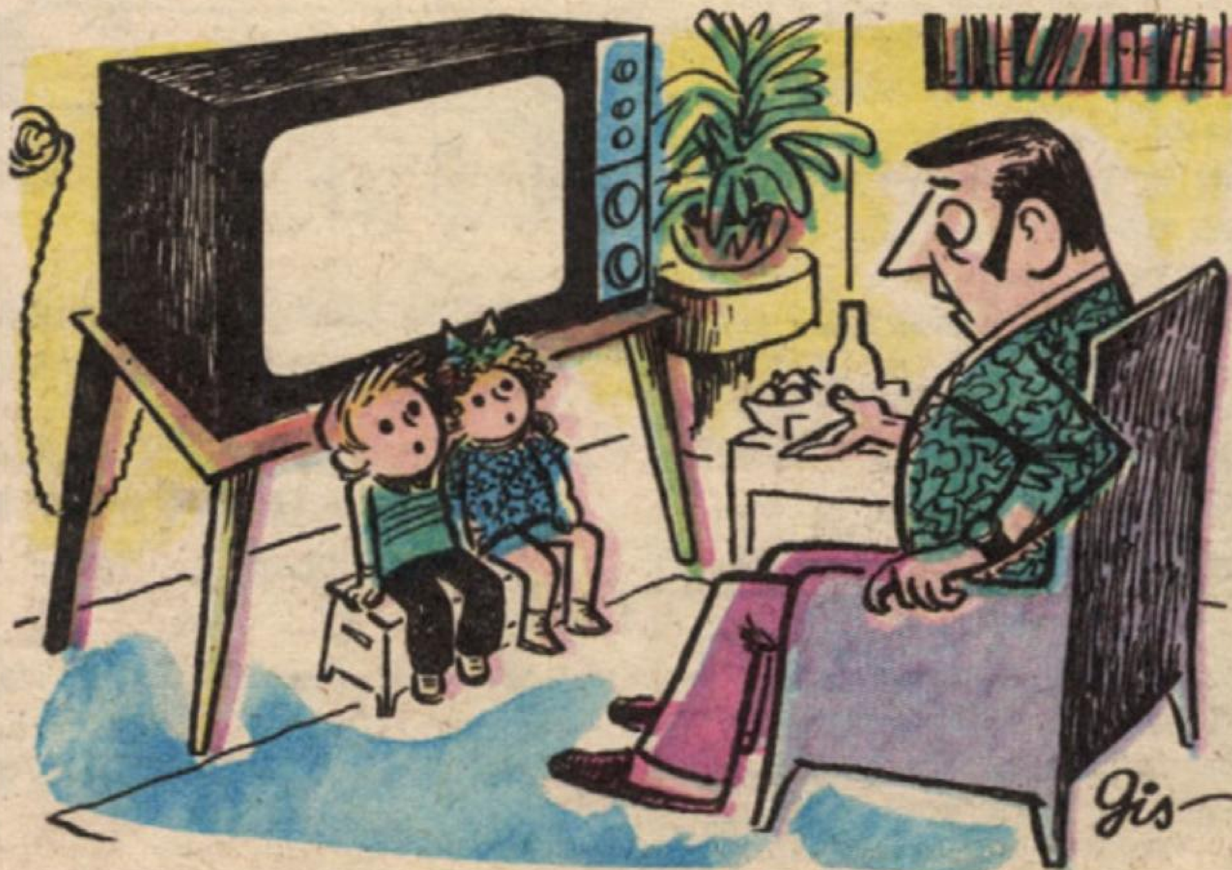

— Kellett neked bejglit sutnöd...

— És most várjuk a rokonokat.

SZENVEDÉLYES TÉVÉNÉZŐ

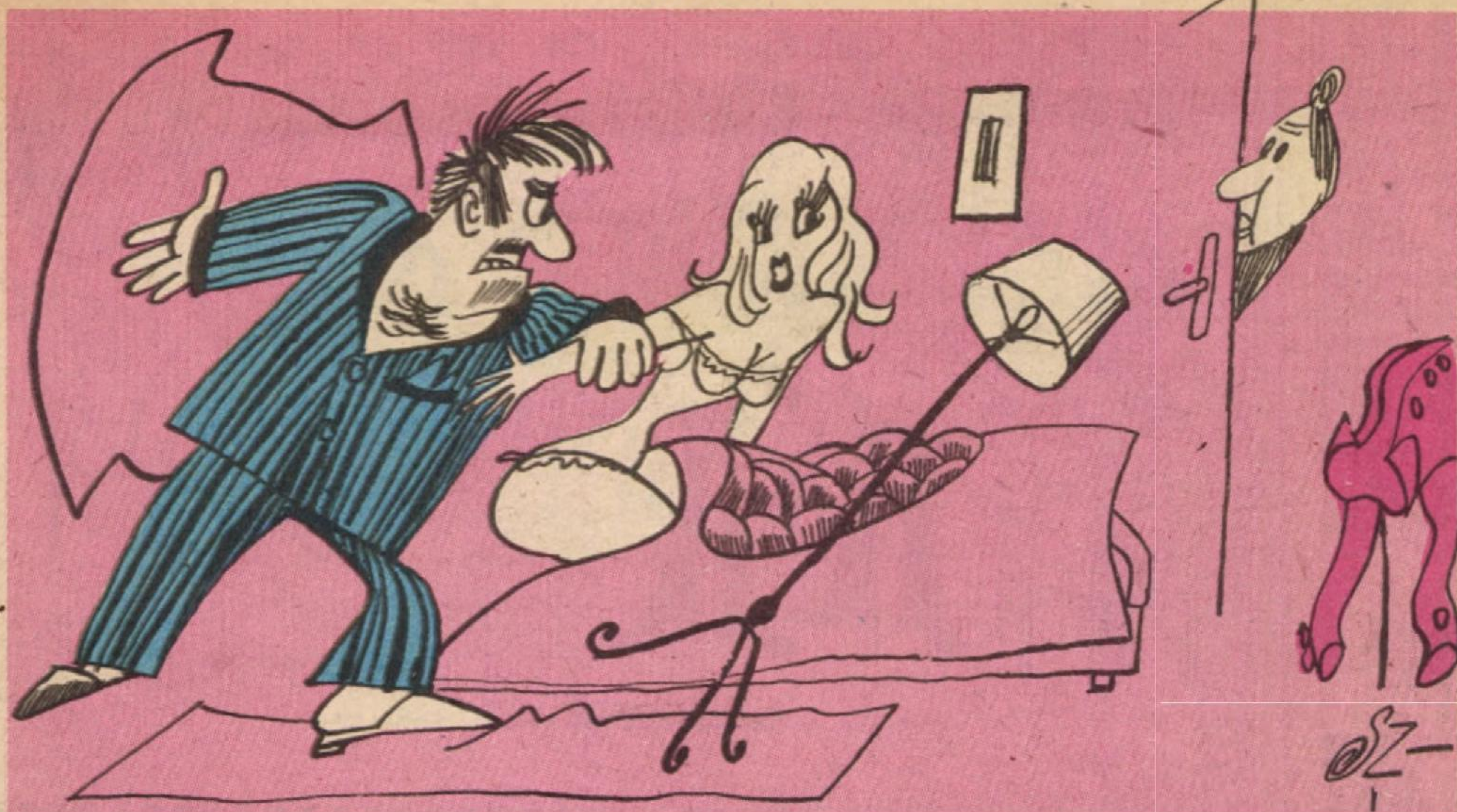
— Miért ültetek ide, gyerekek?
— Szeretnénk, ha egyszer már minket is néznél, apu!

BELSŐ MONOLÓG

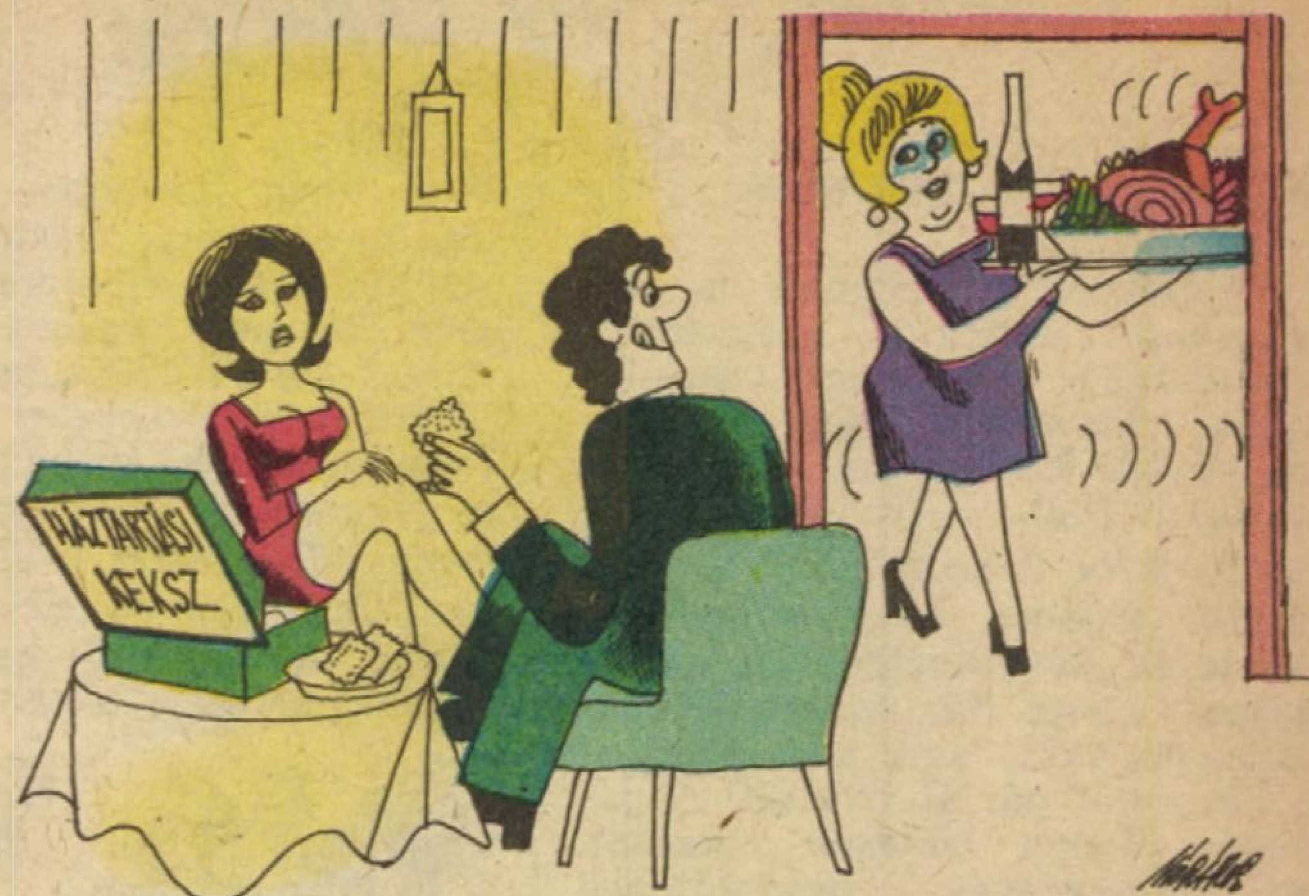
„A buszvállalatnál legalább fizetik a hűséget..."

VÁLOGATÓS

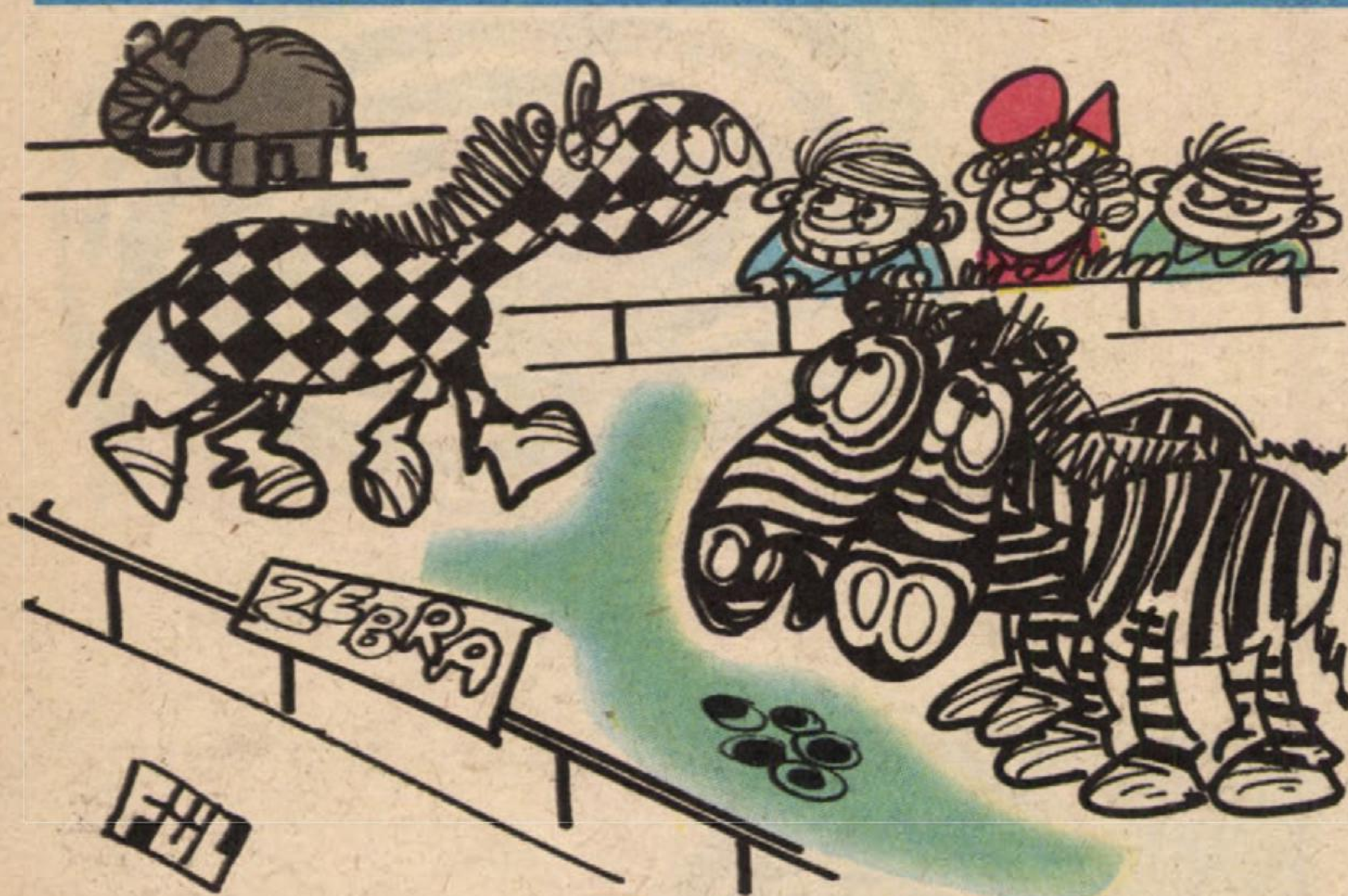

– Tűri, hogy verje a férje?
– A férjem?! Csak nem megyek feleségül egy ilyen brutális alakhoz!

CSÁBÍTÁS

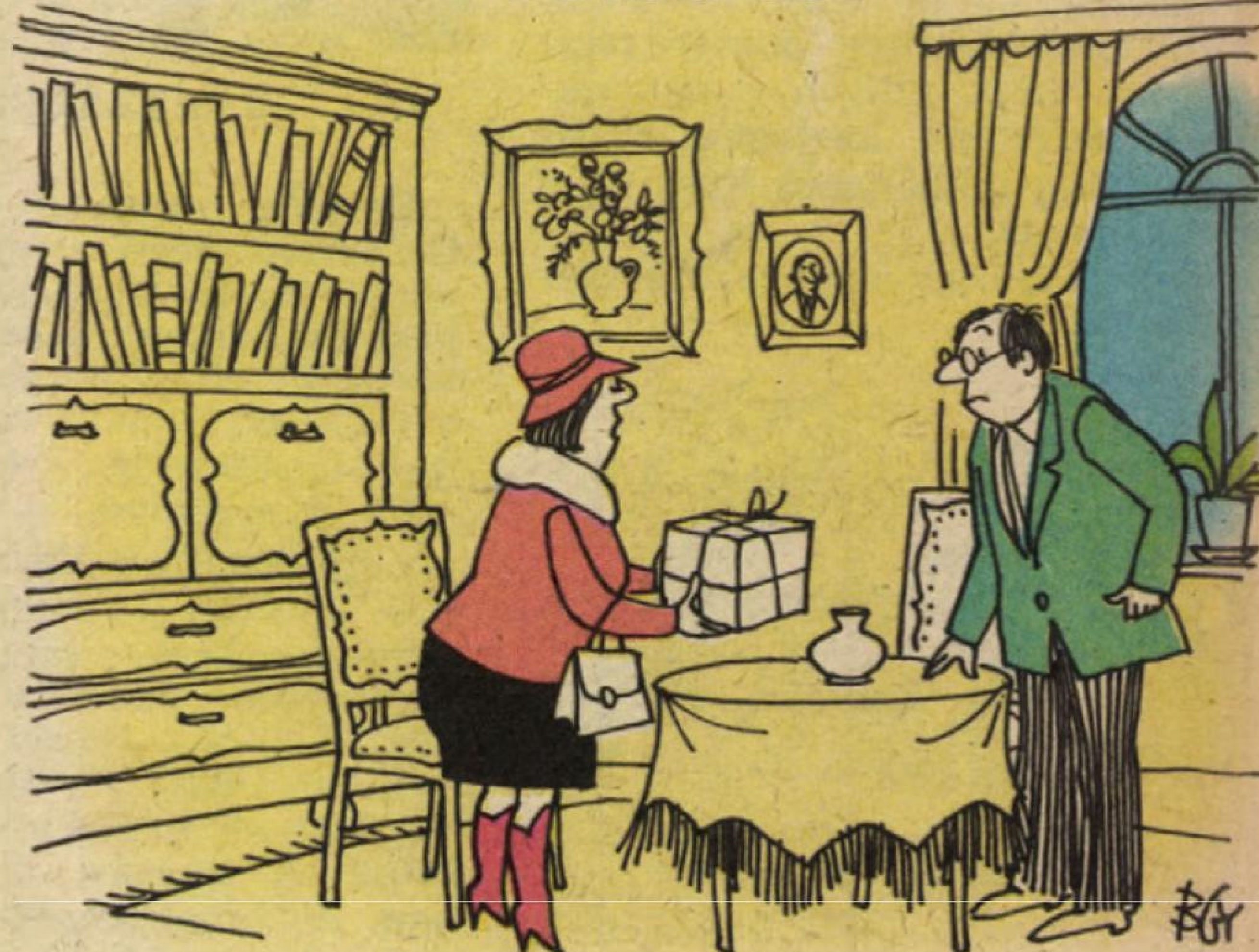
– Pista, maga folyton a társbérlőnket nézi.

KÜLÖNC

– Látod, ezt nevezik feltűnési viszketegségnek!

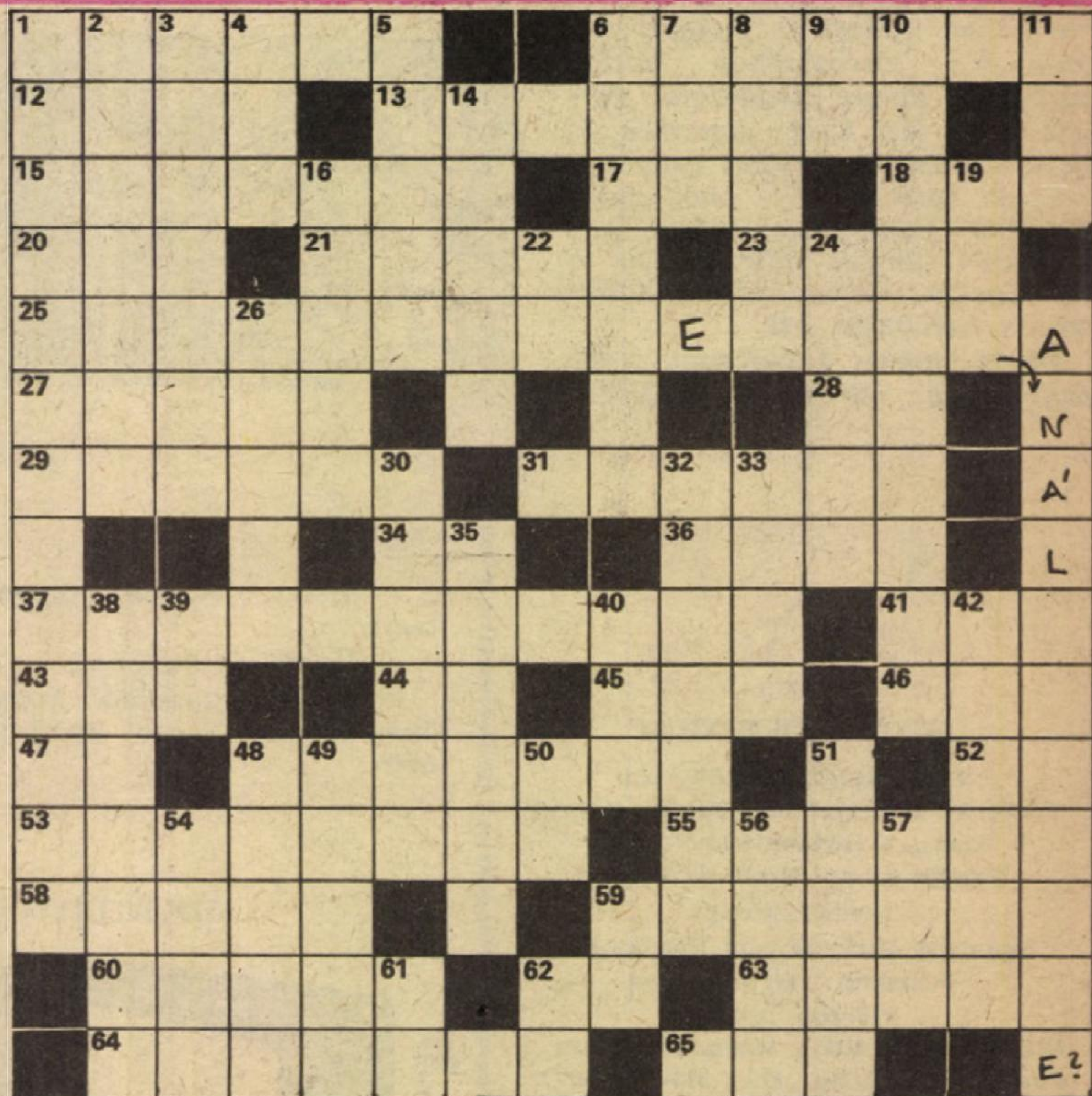
VÁSÁRLÁSI LÁZ

– Nem tudom, mi ez. Mindenki vette, hát vettem én is

JOGOS KÉRDÉS

Kapornai meséli a kollégájának, hogy amióta ébresztőórát vett, azóta sohasem késik el a munkahelyéről. — Erre nekem nincs szükségem — feleli az — , mert van egy hathetes csecsemőnk s minden reggel felébreszt a bőgésével. Kapornai bólogat, de egy kérdése mégis van: — Vízszintes 25. Megfejtésül ezt a sort kell beküldeni legkésőbb január 6-ig kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők közt háromszor 100 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

1. Egy olasz napilap címe (La . . .)
6. A német irodalom egyik nagy alakja (1729—1781)
12. Kossuth-díjas magyar költő
13. Nevezetes magyar nagyüzem
15. Nagy németalföldi humanista
17. Hónap rövidítése
18. Költői műfaj
20. Öröklestani tényező
21. Át — ritkábban használatos szinomiája
23. Híres országgyűlés színhelye volt
27. A pápa fejdísze
28. Igekötő
29. Kaukázusi húsétel (rablóhús a magyar neve)
31. Hírénél okosabb állat
34. R. F.
36. Bárány — németül
37. A kerületi tanács hajdani elődje
41. Á. G. L.
43. A Föld mitológiai istene
44. A tantal vegyjele
45. I. I. A.
46. Mennyiséget jelentő szók végződése
47. Japán elmesport
48. Hatalmas víz — nevelővel
52. Valahonnan valahová vezet
53. Nagy fájdalommal jár
55. Vezetékben keringő anyagra alkalmazható jelző
58. Az aradi vértanúk egyike
59. Egyszerű számtani műveletet végez
60. Konyhakerti növény
62. Melegség
63. Indiában is szokásos megszólítás
64. Egy hajdani rémfilm főalakja
65. A dohányos cigarettát

FÜGGŐLEGES

1. Shakespeare vígjátéka
2. Női név
3. Közönséges, durva, alpári
4. M. K. S.
5. Ami kiment a divatból
6. A Nap, alkonyatkor
7. Vissza: A holló költője
8. Szalma — németül
9. Fontos fűszer
10. Hatalmas nyelvcsalád elnevezése
11. A futballjáték célja
14. A Duna ókori neve
16. Külföldön élő magyar író (Sándor)
19. Nagy költőnk
22. Német prepozíció
24. „Na ugye!" — két másik szócskával
26. A nap melege „teszi"
30. A tűzhányó torka
32. A levél végén olvasható
33. Megszólítás
35. Európai államfő
38. Macskaféle ragadozó
39. Ő. A.
40. A függ. 33 — németül
42. Kedvelt kolbász jelzője
48. Ritka női név
49. A kicsépelt gabona után marad
50. G. S.
51. Magyarországi
54. Kerek szám
56. Az ábécében egymást követő három (!) mássalhangzó
57. Ékezettel: kasban lakik
59. Azonos magánhangzók
61. . . kutyin
62. Feltételes kötőszó

HÁNY LAP VAN A REJTVÉNYBEN?
című keresztrejtvényünk megfejtése
9 lap.

100—100 forintot nyertek:

Bózsa Sándor, 7694 Hosszúhetény, Iskola u. 47.

Halasy Jenőné, 1105 Bp., Román u. 10.

Nemeskéri Gizella, 7700 Mohács, Tompa u. 25.

A díjakat postán küldjük el.

megalapozott a
alapitotag rapp
lala or cyrano
apatint carlyle
papiráru l lali
adakalé illatos
r gumi iza len
t os savo hajit
eis lámpa uü
r t kun irtisz
kalapál apa r
avemaria aproba
lapidáris dagad
aden rt alátét
pilota meglapul